ISSN 0132-4462

ЧЕРВЕНЬ

1983

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№12 (1150)

Ціна номера 30 коп.

ЧЕРЕЗ

Як показує соціологічне дослідження, жінки, котрі проживають у містах, витрачають на домашню роботу в три і шість десятих раза часу більше, ніж чоловіки. Тож намотайте собі це на вус, шановні чоловіки.

Мал. В. ШИРЯЄВА

—А наша мама вдома швидше крутиться...

Мал. В. ГОНЧАРОВА

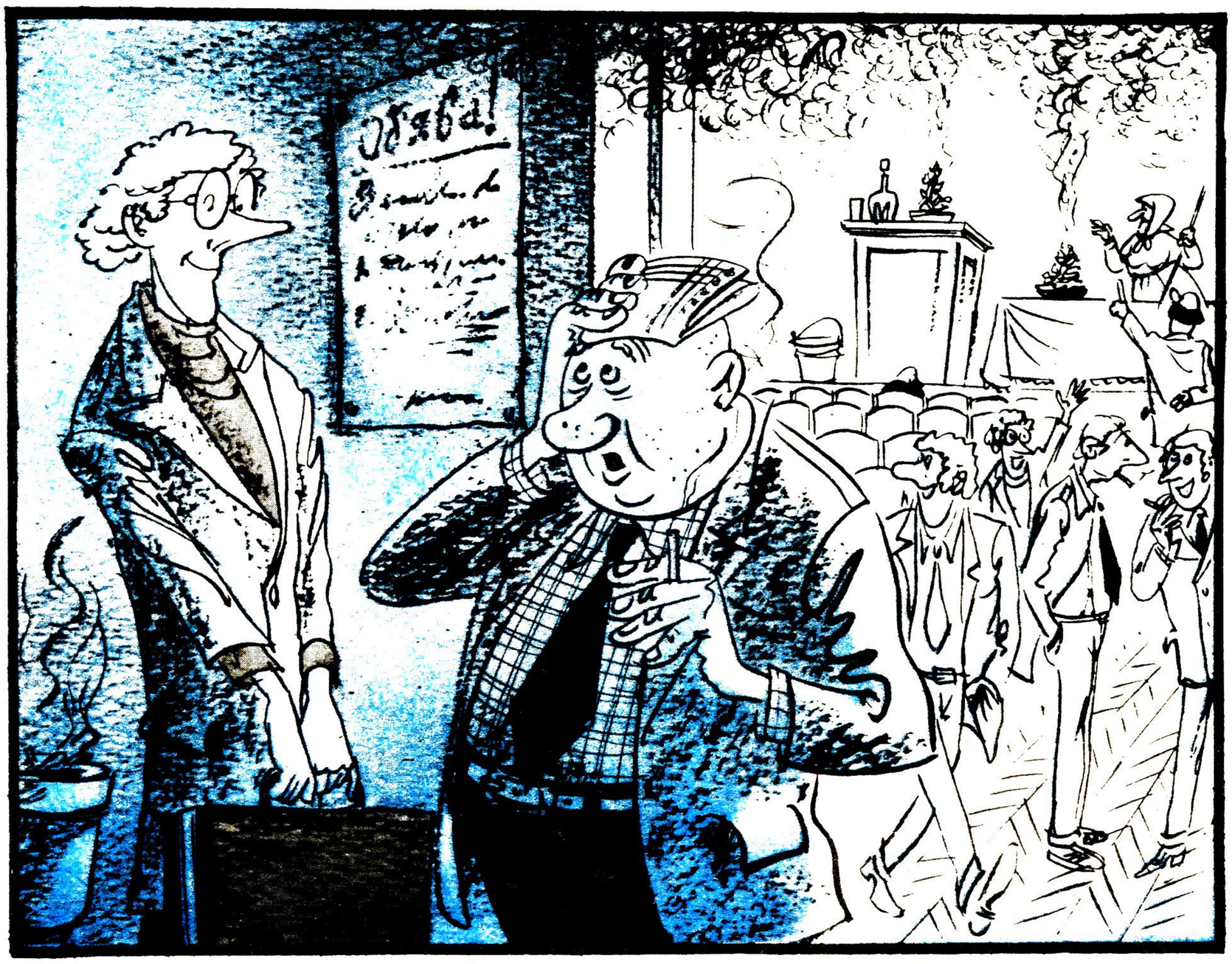

— Сьогодні дуже довго збори тяглися.
— Когось сильно критикували?
— Та ні, умовляли прогульників не робити більше прогулів.

Олександр БОГАЧУК

ДИПЛОМОВАНИЙ „ХЛІБОДАР"

Вчився Гриць на агронома
Аж чотири роки,
А на нього ждали вдома
Друзі й лан широкий.
Та не лан той, а столиця
І гучні квартали
Дипломованого Гриця
Та й причарували.
Він тепер (вже при дипломі!)
З хлібом справу має.
Вже готові в гастрономі
Булки «відпускає».

ДОБРЯК

І де та ненажерливість береться? —
Усе, що може,— тягне і гребе...
Подивишся на нього — і здається,
Що він з'їдає навіть сам себе!
А корчить добряка. Дурниць не поре.
І хто потрібний — бачить ще здаля...
Він з радістю поділить ваше горе,
І тільки сумно — радість поділя.

ДОГАНА... ЗА ПИЛЬНІСТЬ

Як ви гадаєте, дорогий читачу, що легше: пронести крізь прохідну пачку чаю чи мотобот? Гм-гм... Одразу видно, що ви ніколи цим ділом не займалися. З пачкою чаю ви, любий мій, влопаєтесь, як першокласник, бо у вахтера на ці діла око набите. А от коли ви на його очах серед білого дня будете вивозити з території порту свіжопофарбований красень-катер, 8 метрів завдовжки та 2,5 завширшки, з критою каютою на розкішних десять сидінь,— тут у нього не виникне ані найменшої підозри. Він просто не повірить такому нахабству. Глипне на такий-сякий папірець, котрого ви недбало тицьнете йому під носа, і махне рукою: давай шуруй..:

Ви думаєте, я вам розказую якусь казочку? Тоді слухайте.

Історія наша починається здалеку. Літ надцять тому відходив по морських хвилях свій корабельний вік трудяга-теплохід «Жоліо-Кюрі» і був почесно списаний з балансу Чорноморського пароплавства, разом з усім, що знаходилося на його борту: машинами, приладами, рятувальними шлюпками тощо... Так от про шлюпки. Балансова вартість однієї такої посудини — 34 тисячі карбованців. І хоч вона, правда, чесно простояла на палубі теплохода скільки їй там належало простояти, проте, як то кажуть, товарного вигляду від того аніскільки не втратила: ну, може, десь там кілька подряпинок з'явилось чи трохи облупилася фарба... Дрібниці! Отож у 1970 році група енергійних молодих людей з Одеського морського порту на чолі з Ю. І. Дудком і вирішила зробити з однієї такої списаної, але усе ще ніби новенької посудинки прогулянковий мотобот.

Матеріали, інструменти та прилади, що ними користувалися самодіяльні корабели (як, до речі, і сама шлюпка) належали порту. Отож будівництво велося не зовсім, так би мовити, законними методами. Проте у квітні 1976 року, за клопотанням голови профспілкового комітету порту т. Фоміна, новонародженому мотоботові видали судновий квиток і внесли його у судновий реєстр за номером ОДК-12-29.

Проте з часом ентузіазм суднобудівників-аматорів дещо пригас. Самі вони пороз'їжджалися хто куди,— сам Ю. І. Дудко, зокрема, перейшов працювати в м. Іллічівськ. Проте голуба мрія буремної юності не залишала його й там. І от в один прекрасний день знайомий нам мотобот безперешкодно вивозиться на теплоході «Николай Огарев» з Одеського морського порту і доставляється на Іллічівський судноремонтний завод. Там його (за державний, певна річ, кошт!) добудовують, надають належного блиску і шику — і от, в один не менш прекрасний день, а саме 3 березня 1982 року, комфортабельне пасажирське суденце з новісіньким двигуном (вартість самого тільки двигуна, зазначимо для ясності,— 3 тис. крб.!), знову ж таки без найменших ускладнень виходить з території порту і бере курс на Іллічівську водну станцію, де й кидає якір.

Отак. А ви кажете — пачка чаю. Правда, навіть повірити важко?

Еге ж, у Іллічівському міськкомі партії й досі в це не повірили. І то незважаючи на те, що група народного контролю іллічівської контори «Трансфлот» незаперечно встановила описаний факт. І навіть після того, як про цей унікальний курйоз розповіла на своїх сторінках одеська обласна газета «Знамя коммунизма»,— у Іллічівську й тоді не захотіли нічому такому вірити. Ні-ні, сам факт, твердять там, звичайно, мав місце. Але хто саме поцупив мотобот, для кого саме він призначався — оцього, хоч убий, ніхто не може й досі дослідити. Ось як, приміром, трактує цю анекдотичну подію одеський транспортний прокурор, старший радник юстиції В. П. Шаталов:

«Факты, изложенные в Вашем заявлении,— пише він голові групи народного контролю І. Є. Шубодьорову,— о хищении катера «Черномор» из Ильичевского морского порта и попытка его присвоения частными лицами при проверке не подтвердились».

І все. І крапка. Пардон, не все:

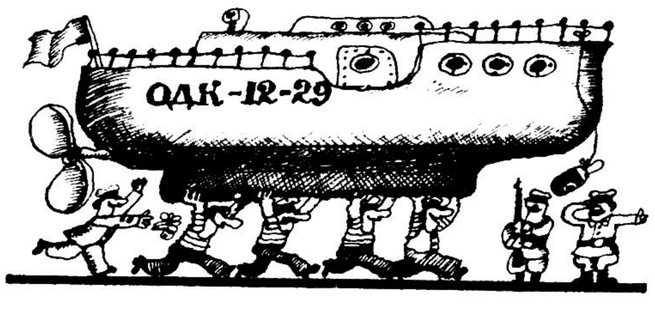

«Вместе с тем,— глаголиться далі у документі,— выявлены нарушения законодательства о сохранности социалистической собственности, в связи с чем начальнику Черноморского пароходства внесено представление».

Значить, так: порушення законодавства про збереження соціалістичної власності, з одного боку, ніби й були. А з іншого боку, фактів розкрадання цієї власності не встановлено. Переобладнання шлюпки на катер, установку на ньому потужного мотора, пишне внутрішнє оздоблення — усе це робив за немалі державні кошти якийсь безтілесний дух, привид, так би мовити, позаматеріальна субстанція. Не було розкрадачів — і квит! Згадуваний нами Ю. І. Дудко з Іллічівська виїхав. Причетність до цієї справи колишнього працівника «Трансфлоту» В. П. Шемшура, котрий неодноразово фігурує на фотографіях як активний учасник побудови достославного суденця,— теж не доведена... Та й скільки там того діла! Як стверджується в постанові Іллічівського міськкому партії, «спеціалісти визначили, що вартість катера — 4370 крб.»

Усього-на-всього! Видно, напрочуд сумлінні були спеціалісти. Адже, як ми пам'ятаємо, сам тільки новий мотор затягує на три тисячі. А комфортабельні крісла? А рульове управління? А прекрасна корабельна фарба? За підрахунками народних контролерів (а всі вони, між іншим, теж непогані спеціалісти своєї справи), усе це господарство коштує не менш як 30 тисяч карбованців.

Проте — повірити у все це страх як важко. Ну, просто-таки неможливо повірити! І тому у згаданій вище постанові бюро міськкому приймається ось який пунктик:

«Осудить поведение коммуниста Шубодерова И. Е., который тенденциозно излагает факт перевозки катера из Одесского в Ильичевский порт и обратно. Предупредить, что если он и впредь будет извращать любые факты, то к нему будут приняты строгие меры партийного воздействия».

...Гм-гм, а чи не податися нам з вами, дорогий читачу, в Іллічівський порт та не свиснути, для експерименту, який-небудь завалященький теплоходик? Водотоннажністю так тисяч на десять? Га? Їй-бо, вигорить! Мікроклімат там для цього, здається, саме підходящий.

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

Одеська область.

Подейкують, що всілякі правила, інструкції писалися і пишуться для того, щоб їх порушувати.

Ну, от нащо, скажімо, існує стаття № 148? Та, звичайно, для того, щоб залізниця відповідала за цілість вантажів.

Хто ловить гав?

«Залізниця несе відповідальність за збереження вантажу з моменту прийняття його для перевезення і до видачі вантажоодержувачу».

(Із Статуту залізниць СРСР, стаття № 148).

А на практиці цей пункт порушується досить часто. Тільки в 1982 році управління Південної залізниці виплатило своїм клієнтам більше 69 тисяч карбованців, оскільки залізничники не змогли зберегти довірений їм вантаж.

— А що зробиш, коли крадуть,— лаконічно коментує заступник начальника управління О. О. Пучко.

Та в тім то й біда, що крадуть саме залізничники, котрі, згідно із своїми безпосередніми обов'язками, покликані оберігати народногосподарські вантажі. Наприклад, робітники вантажного двору залізничної станції Суми М. М. Шмяжко, О. Я. Вид, Ю. Д. Данилов тихо зірвали пломби на вагонах і поцупили звідти різного посуду, одягу на 1 300 карбованців.

— Бог з ним, із тим Статутом,— говорили вантажники. — Його, мабуть, писали не для таких, як ми...

Отак само думали і регулювальники швидкості руху вагонів на станції Основа, що в місті Харкові, Ю. В. Воловик, М. О. Лубенський, А. М. Бережний та В. Ф. Бондаренко. Вони протягом декількох місяців крали із вагонів овечу шкіру, лінолеум, шкарпетки, полотно, гречку, плаття, черевики, тканини, автомобільні колеса, фари, босоніжки, светри, столи, праски, вино, відкривали цистерни зі спиртом.

Куди це все йшло? Ховалося під ліжками, у погребах, на горищах. Словом, подалі. Дещо й продавалось. Приміром, дружина Ю. В. Воловика Т. І. Милостна успішно торгувала краденою тканиною, спиртом...

Всього згадана «четвірка» поцупила різних товарів на кругленьку суму — 4550 карбованців.

А прийомоздавальниця станції Кременчук-Товарний Л. П. Питулько спокійнісінько привласнила ящик консервів «Івасі».

Найгірше те, що з кожним роком кількість ласих до державного майна зростає. Протягом 1982 року за різні вчинки було затримано чи не сто залізничників. Найчастіше не зважають на правила збереження вантажів на Харківському та Полтавському відділеннях залізниці. Тут лише спіймано на гарячому відповідно 27 і 23 чоловіки. Усі — залізничники.

— Ніяк не збагну, звідки оця тенденція до зростання,— знизує плечима начальник вантажної служби Південної залізниці Є. С. Козлов. — Наче ж і заходів уживаємо, і розбираємо на зборах, передаємо матеріали слідчим органам...

Звичайно, можна впливати, виховувати і перевиховувати.

Але краще поставити надійний заслін безгосподарності, безвідповідальності самих керівників залізничного транспорту. Приміром, часом біля вагонів не виставляється охорона. Чому? Бо хтось десь ловив гав і забув проставити відповідну позначку на документах, що вагон підлягає охороні. Подекуди навіть цілі состави залишаються без нагляду, бо, бачте, диспетчери більше думають про рибалку та вареники в сметані, ніж про якісь там напіввагони з машинами.

30 жовтня 1982 року на станцію Нова Баварія, що під Харковом, подали состав з тракторами. Тепловоз по команді чергового по Харківському відділенню Південної залізниці В. С. Власюка та диспетчера В. О. Андреєва відчепили і відігнали на станцію Харків-Сортувальний, бо очікували іншого зі станції Основа.

Закінчилась зміна. Під веселе слово «шабаш» В. С. Власюк та В. О. Андреєв з чистою совістю і відчуттям повністю виконаного обов'язку зібрали речі і подалися по домівках. Начальник станції Нова Баварія М. П. Гнідий теж пальцем об палець не вдарив, щоб на ніч взяти той состав під охорону.

— Та я і не бачив тих вагонів з тракторами,— стинає плечима М. П. Гнідий.

Результат тої безвідповідальності — в тринадцяти тракторах Т-150 і в шести Т-74 розбиті стекла. Зникло 19 акумуляторів, інструмент, запчастини.

Подібних прикладів — хоч греблю гати. Лише 6 вересня 1982 року на різних станціях залізниці було кинуто напризволяще 11 составів із цінними вантажами. Чимало з них пошкоджено.

Навіть виявивши крадіжку, залізничники чомусь не поспішають повідомити про те міліцію. Поволеньки складають комерційного акта, потім, не поспішаючи, пересилають ті документи в слідчі органи. Наприклад, залізничники станції Основа взяли за моду повідомляти про надзвичайні події працівників транспортної міліції через 10 днів.

Отож і виходить, що є прекрасні пункти і параграфи, але не бракує й бажаючих на ті правила, м'яко кажучи, начхати. Тим більше при такій практиці боротьби з крадіжками, яка існує на Південній залізниці.

В. СУБОТА.

Харківська область.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ВЕЛИКИЙ ПРИЙОМ

Радісна звістка облетіла колектив Сумської облспоживспілки: магазин у селі Руднівці Сумського району, який, за розрахунками, у першому кварталі цього року мусив остаточно розвалитися від старості, вистояв до кінця другого кварталу!

Водночас наспіла і друга, не менш радісна, новина: завезені колись у Руднівку будматеріали для спорудження нового магазину ще остаточно не зіпсувалися!

З нагоди двох радостей в облспоживспілці відбувся прийом нового зобов'язання й надалі піклуватися про оновлення сільської торговельної мережі.

РОЗ'ЯСНЕННЯ ТАП

Група мешканців будинку № 16 по вулиці Чайковського з міста Першотравенська (Павлоградський район на Дніпропетровщині) звернулася до штаб-квартири ТАП з дивним, на перший погляд, проханням: пояснити їм — живуть вони у згаданому будинку чи не живуть?

Ознайомившись з обставинами їхнього новосілля, ТАП з усією конкретністю роз'яснює:

З одного боку, шановні товариші, ви живете за вказаною адресою, оскільки вже понад рік платите квартплату. З іншого ж — не живете, позаяк шахтобудівне управління № 4, яке спорудило ваш будинок, залишило по собі стільки недоробок, що він офіційно ще не зданий в експлуатацію і вас, відповідно, у ньому не прописують. Отож вибирайте, що вам більше до вподоби.

ЗАПИТАННЯ БЕЗ ВІДПОВІДІ

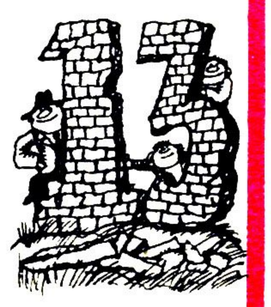

ВОЛИНСЬКА область. (Кор. ТАП). Група жителів села Доротище Ковельського району звернулася до правління місцевого колгоспу з таким запитанням: оскільки з того дня, коли було закладено перший камінь у фундамент майбутнього клубу, минає тринадцять років, то як правильно казати — клуб будується тринадцять років чи клуб не будується тринадцять років?

Відповіді вони не одержали. Очевидно, правління колгоспу саме ніяк не може вирішити... будує воно клуб чи не будує?

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Куди ж простелиться моя дорога!

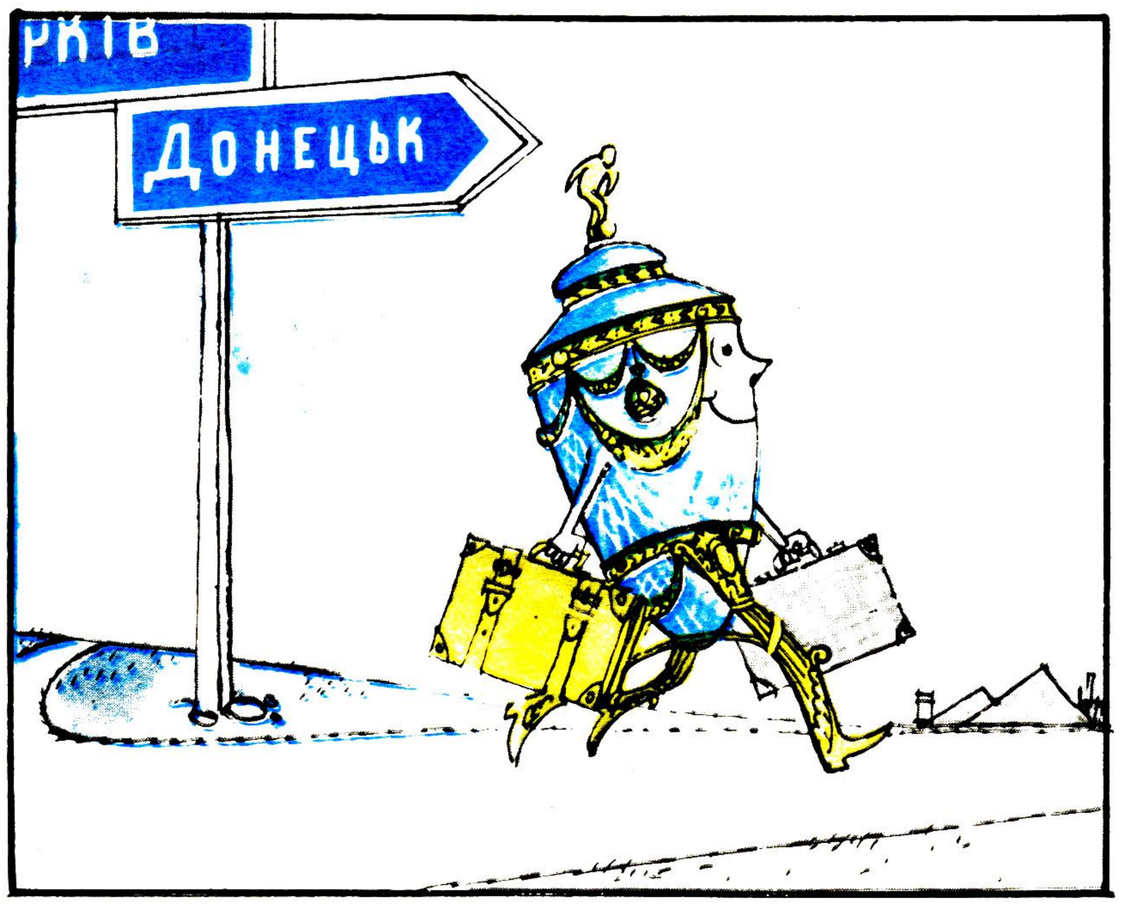

ХРОНІКА НОВИН

(спортивна)

Захисник команди «Костоправ» ціною неймовірних зусиль виніс м'яч зі свого штрафного майданчика разом з тілом нападаючого команди суперника.

Тренер з плавання Н. Відчайдушний вліз у воду і ціною власного життя довів, наскільки важливо для кожного вміти плавати.

Молодий боксер Л. Хук у темному закутку відлупцював невідомого громадянина. Опісля просив суддю вважати ту зустріч товариською.

Черговий хронікер Віктор ВЛАСЕНКО.

ВТК Перця

СПОВІДЬ КОНТЕЙНЕРА

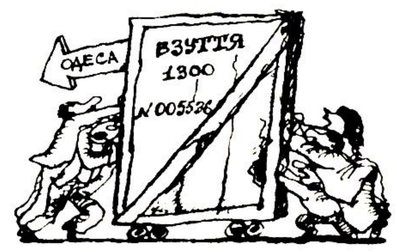

Я, контейнер № 005536, багато пережив на своєму віку. Але те, що зі мною трапилось в Одесі, заслуговує на розповідь.

У вересні 1981 року на Криворізькій взуттєвій фабриці в мене завантажили 1300 пар взуття, навісили пломбу і повезли на автомобілі до Одеси. Зліва шуміло море, місячна стежка виблискувала на його поверхні.

Неласкаво зустріли мене на одеській фірмі «Взуття». Всі тицяли в мене пальцями і говорили: «Дивіться — він без пломби і, взагалі, якийсь підозрілий».

Ех, як мені хотілося сказати працівникам одеської бази «Взуття»: «Прийміть мене, розвантажте, складіть акт, якщо зі мною щось не так — так вимагають правила. Адже в мені 1 300 пар взуття».

Приймати мене відмовились, розлучили з товарно-транспортною накладною, довезли до Одеського транспортно-експедиційного підприємства № 15695 і кинули в кутку подвір'я.

Йшли дні, холоднішало, мене вкрив товстий шар пилюки, а всередині морщилося від вологи та холоду взуття.

У грудні 1981 року мене помітив завідуючий вантажною станцією і спитав: «Що це за чудовисько?» Як бездокументного бродягу мене знову завантажили на автомобіль і повезли до Дніпропетровська.

Знову шуміло море, тільки тепер уже праворуч, а я журливо погойдувався на автомобільній платформі.

«Чому приїхав без документів?»,— закричала завідуюча вантажним двором Дніпропетровської вантажної автостанції І. Ф. Мельник. — «Їдь назад».

І знову дальній шлях, і знову зліва шуміло море...

Нині стою я в Одесі і чекаю чергового заїзду до Дніпропетровська. Взуття в мені посіріло і зморщилось, його залишається все менше і менше. Чи воно влежується, чи що...

А на календарі вже 1983 рік.

Рятуйте мене, люди! Заберіть з мене взуття, адже народне добро гине, а мене підремонтуйте, спорядіть на добрі справи, я ще багато літ вам послужу. Тільки, благаю, не везіть мене більше до одеської контори фірми «Взуття»...

Сповідь контейнера записав С. КІРНАРСЬКИЙ, державний арбітр Дніпропетровського облдержарбітражу.

Затулив

БАЙКА

На Цвях, що зі стіни стирчав,
Взяли й повісили Картину.
— Це неподобство! — Цвях почав,—
Це за яку ж таку провину?..
— Гей, Цвяше, годі, далебі,—
Озвався хтось,— чого кричати?
Радів би краще, що тобі
Шедевр довірили тримати.
— Шедевр? Ну й що? Хто він такий?!
Уліз по блату, очевидно!
Кому він здавсь — шедевр якийсь,
Коли за ним... мене не видно.

Микола БІЛОКОПИТОВ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

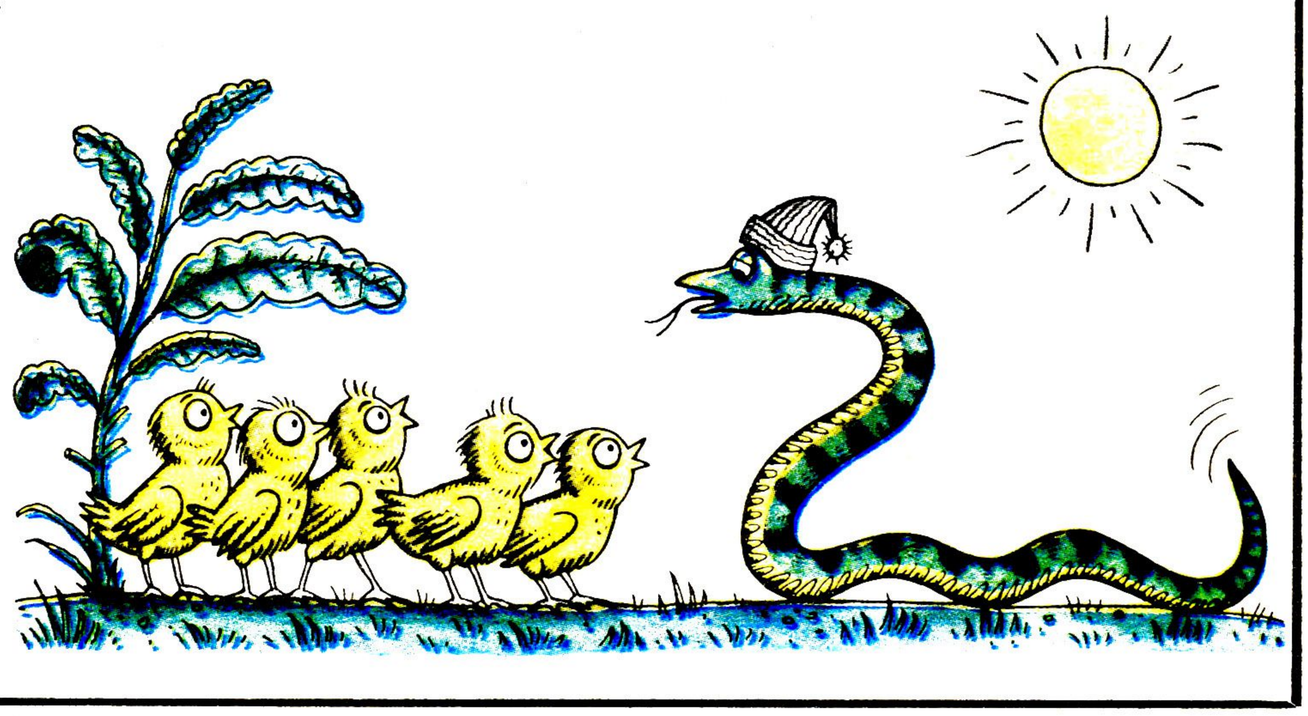

В у ж: — Я ваш новий тренер. Буду вчити вас літати.

Незвичайні ситуації

— Ура! Міністерство скорегувало нам план у бік збільшення випуску продукції на тридцять процентів.

Мал. С. Герасимчука

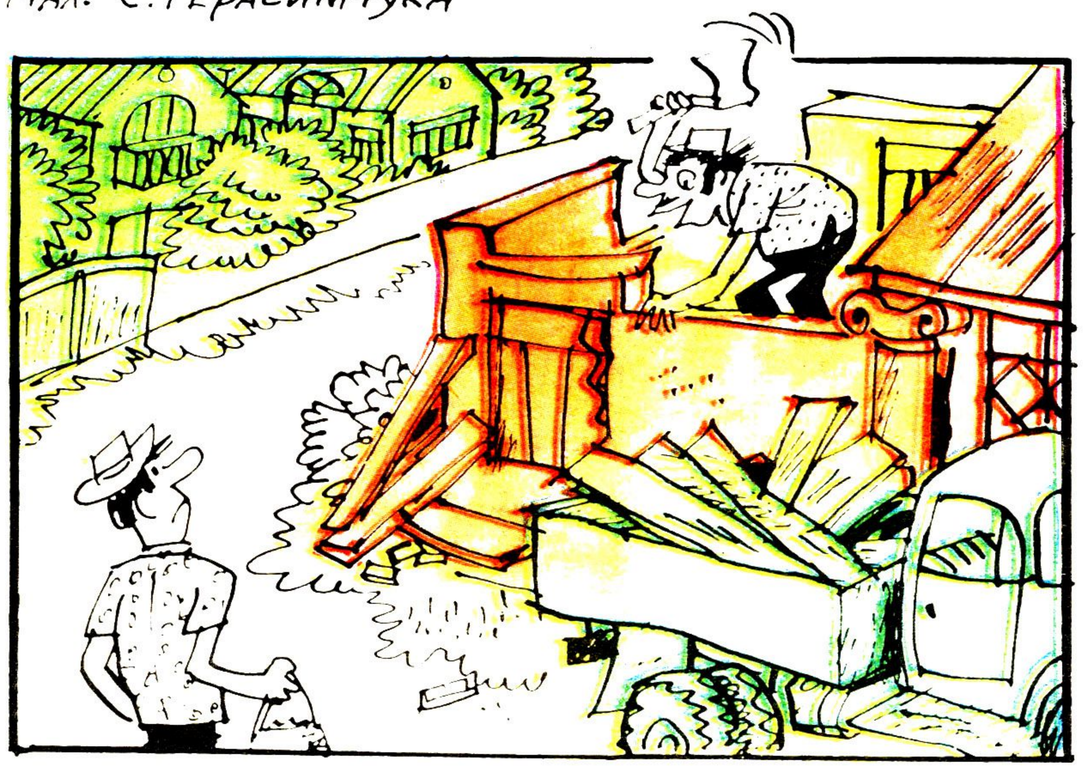

— Навіщо дачу розбираєш!
— Дуже соромно стало, що вона у мене побудована з крадених матеріалів.

— Оце гроші, виручені за квитки, а це — калимні.

— Що це ти принесла! Я ж просив принести пляшку лимонаду!

— Од відрядження в Крим я категорично відмовляюся. Знаєте: море, сонце — все це так відволікає від роботи.

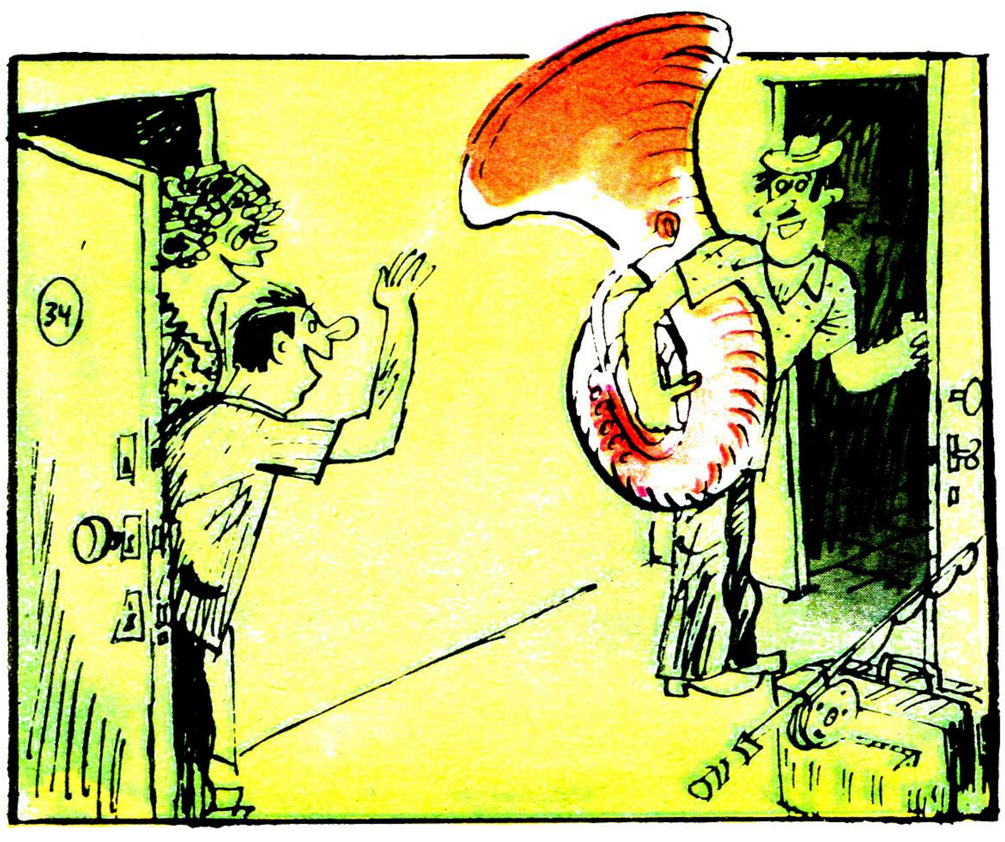

— Яка радість, що мій новий сусіда — трубач!

— А я вам кажу, ви не маєте ніякого права ставити моєму лобуряці позитивні оцінки і переводити його в наступний клас.

Вітаємо ювіляра!

Поета
Бориславa СТЕПАНЮКА
з його першим 60-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...золоті радіоточки мають у своїх оселях жителі села Ремель Ровенського району Ровенської області. Такими стали вони за останні п'ять років — відколи вийшла з ладу ретрансляційна лінія. І хоча лінія не діє й досі, це аніскільки не заважає керівникам районного вузла зв'язку брати з ремельських абонентів гроші за... недіюче радіо.

...лише п'ять кілометрів відділяють звірогосподарство міста Дубно Ровенської області від міського водопроводу. Але ця відстань виявилася нездоланною для будівельників місцевої спеціалізованої пересувної механізованої колони № 7, які заповзялися провести сюди воду. За два роки вони спромоглися укласти лише один кілометр труб. Отже, попереду в будівельників ще як мінімум вісім років звитяжної праці.

...завдяки телетайпу працівники Каланчацького комбінату хлібопродуктів (Херсонська область) щодня обмінюються вітаннями з керівниками районного вузла зв'язку. Цікаво, що з боку пекарів вітання значно гарячіші, аніж із боку зв'язківців, оскільки перші благають, а другі відбиваються од їхніх прохань пошвидше полагодити комбінатівський телетайп, який уже понад півроку знаходиться в райвузлі на ремонті.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Інколи треба з'їсти пуд солі, щоб зрозуміти, що життя — не цукор.*

● *Обрав найкоротший шлях — обвів навколо пальця.*

● *Мав репутацію пішака, але — прохідного.*

Жанна КУЩЕНКО.

● *Матерія не зникає безслідно. Її списують.*

● *Якщо у мене роздвоєння особистості, то чи маю я право на додаткову житлоплощу?*

● *Перш ніж узяти себе в руки, вимийте їх.*

Юрій БАЗИЛЕВ.

● *Закривати очі на недоліки легше, ніж відкривати на них очі іншим.*

● *Істина, витримана у вині, спливає догори черевом.*

Олександр ЩУРОВ.

● *Мав диявольське терпіння, але далеко не ангельський характер.*

● *Безхарактерний, але з характеристикою.*

Г. НОСОВ.

● *Скажіть вашому другові, хто він, і ви довідаєтеся, хто ви.*

● *Недоліки інколи видніші тому, що вони — окремі.*

Володимир КИРИЧЕНКО.

ЖЕРТВИ НАУКИ

Уявіть собі, як би повелася людина, яка вирішила обзавестися, скажімо, пилососом, а їй якийсь жартун від торгівлі запропонував:

— На жаль, пилососів зараз у продажу не маємо, а інструкції до них є. Беріть, не пошкодуєте. Там усе докладно написано, як і що робити.

Людина б, напевне, здивовано подивилася на жартуна, сама собі прикинула, чи він сповна розуму, і відповіла:

— На якого біса мені ваша інструкція, як у мене пилососа нема?!

А от керівники господарств Роменського району на Сумщині, що мають угіддя в заплаві річки Ромен, у подібній ситуації так відверто чомусь не наважуються заявити директорові Сульського дослідного поля Українського науково-дослідного інституту гідротехніки і меліорації Миколі Григоровичу Буші, хоч і мають на те підстави.

Справа в тому, що ця наукова установа, розташована в селі Великі Бубни на Роменщині, досліджує, як краще використати меліоровані землі для підвищення врожаїв сіна, багаторічних трав, коренеплодів, віддачі окультурених пасовищ тощо. У цьому напрямку науковці розробляють рекомендації і реалізують, тобто продають їх колгоспам і радгоспам для втілення у виробництво.

При вчиненні цього юридичного акта, звичайно, не торгуються, не ляскають одне одного по руках. Адже не будуть такі високопоставлені сторони у своїх діях вдаватися до примітивного гендлярства! Тому процес реалізації має більш вишукану форму: наукові трактати у господарства надсилаються пакетами з прикладеними до них рахунками: тому на три тисячі карбованців, тому на п'ять... У залежності від обсягу пакета.

Голова колгоспу чи директор радгоспу, одержавши наукову депешу, наперед знає, що користуватися нею ніхто не буде, бо господарства не мають спеціальної техніки, однак банківський документ на оплату рахунку підписує і ставить печатку. Ану як його звинуватять у неповазі до науки?..

Хоч жодна із наукових рекомендацій не була запроваджена на практиці, фінансові операції такого роду проводяться щороку. Принаймні, за останні п'ять років, окрім закладки насінника у колгоспі «Червоний прапор», докорінного поліпшення луків у жодному господарстві не проведено.

Щоправда, зарадити справі могли б будівельники пересувної механізованої колони № 148 тресту «Сумиводбуд» (начальник В. І. Патейчук), яка розміщена в цьому ж таки селі Великі Бубни і має у своєму розпорядженні потужну болотну техніку — трактори, сівалки, диски, фрезери, котки тощо. До того ж, крім основного завдання по будівництву зрошувальних і осушувальних систем, цій колоні щороку планується проведення на меліорованих землях культурно-технічних заходів. Проте будівельники, відверто кажучи, дивляться на ці заходи крізь міцно стулені пальці. Бо у загальному кошторисі їхніх прибутків вони не складають навіть і двох відсотків. Ну, а для того, щоб на папері виглядало усе в ажурі, землерийні роботи тут оформляють як проведення культурно-технічних заходів...

Таким чином, осушені торфяно-болотні землі стають малопродуктивними, проектна врожайність на них не досягається.

Але, можливо, науковці показують господарствам району власним прикладом, як треба хазяйнувати на землі? Як кажуть, на жаль...

Свого часу Сульське дослідне поле утримувало пристойне підсобне господарство: корів, свиней, іншу худобу, птицю, бджоли. Потім чиїсь мудрі голови додумалися, що це ніби шкодить науці, заважає їй розвиватися. Відтоді й прийшло те підсобне господарство в занепад, звелось нанівець. А тим часом, як нам чомусь здається, молоко, м'ясо, яйця, мед корисні не тільки робітникам, технікам і лаборантам, а навіть аспірантам і кандидатам сільськогосподарських наук! (Останнім часом, правда, це зрозуміли і почали відроджувати пасіку, придбали для розплоду свиней. Але ж навіщо було їх зводити, щоб тепер починати усе спочатку?)

На дослідних ділянках інституту (на грунті яких, до речі, захистилося вже немало докторів і кандидатів!) торік урожай зернових склав лише 26,7 центнера з гектара, кормових буряків — по 259, картоплі — по 50,— якраз стільки, скільки й посадили... Урожай сіна за роки п'ятирічки не перевищив у середньому 70 центнерів, а насіння багаторічних трав — 1,1 центнера з гектара.

Словом, прямо скажемо, успіхи більш аніж скромні.

Одначе нині у кабінетах вчених знову пакуються рекомендації для господарств по ефективному використанню меліорованого поля, знову виписуються рахунки на їх оплату. І колгоспи й радгоспи, без усякого сумніву, ті солідні рахунки оплатять. А якже! Науку слід поважати.

А потім спокійно покладуть оті мудрі рекомендації у глибокі шухляди. В додаток до минуло- і позапозаминулорічних.

П. КОЛЯДА.

Сумська область.

НЕЕКОНОМНА ЕКОНОМІКА

«ОТОЖ і вирішуйте...»

Іван Жученко, посланий колгоспом «Україна» на навчання в Тальянківський радгосп-технікум, що на Черкащині, того вечора не пішов на танці, а вирішив написати листа голові свого колгоспу Костянтину Макаровичу. Він узяв аркуш паперу, кулькову ручку і почав:

«Дорогий Костянтине Макаровичу! З палким привітом до Вас колгоспний стипендіат Іван Жученко»...

Озирнувшись, щоб пересвідчитись, чи, бува, хто не підглядає за його писанням, Іван відразу перейшов до найважливішого:

«А ще трапилася в нашому радгоспі-технікумі дуже прикра новина: за період розтелу корів загинуло 79 маленьких теляток, яких мені дуже жаль».

Він тяжко зітхнув і продовжив:

«Ви, Костянтине Макаровичу, можете запитати: яка причина такого великого падежу і хто в цьому винен? Відповісти Вам точно й конкретно я, на жаль, не зможу, бо причин чимало, а пошуки винного усе ще тривають...

Прокурор району звинуватив у безгосподарності, а також у халатному ставленні до своїх обов'язків керуючого відділенням № 1 Мельниченка В. Й., завідуючого фермою Кучеренка І. Й. та заступника директора по виробництву Жука В. І. Вищеназвані товариші переклали вину на ветлікарів Павленка М. Т., Мороза В. С., Пентія В. Т. та зоотехніків Гученка В. П. і Тимошенка Л. М. Ці останні негайно звалили усе на доярок Гладун Г. та Кукурудзу М., які закріплені за родильним відділенням. А дояркам за роботою скаржитися ніколи, і вони у відповідь тільки плачуть...»

Ваня потер долонею захмарене чоло і повів далі:

«Я, звичайно, не юрист. Та й до справжнього зоотехніка мені ще далеко. Але скажу Вам, Костянтине Макаровичу, прямо. Коли я їхав у Тальянки на навчання, то був певен, що побачу тут не тільки зразкові ферми, а й науковий підхід у годівлі та догляді за худобою.

Нині я розчарований. Тваринницькі приміщення в радгоспі-технікумі старі й тісні, а нових чомусь не будують. Скупченість худоби дуже велика, а про вентиляцію тут ніби й не чули.

Що сказати про раціон? Він прямо курям на сміх. Сіно зіпріло, бо заскиртували мокрим. Силос перекис. Солома, що її купують в колгоспах Маньківського району, трирічної давності...»

Іван Жученко трохи поміркував і перейшов до риторичних запитань:

«А тепер скажіть, Костянтине Макаровичу, чи можуть тільні корови при такому до них ставленні народжувати міцних і здорових телят? До того ж, де їх народжувати? Адже типового родильного відділення у радгоспі-технікумі немає. А в тому, що є,— тіснота, бруд і холод. Від постійних протягів телята хворіють пневмонією ще в череві корови. А народяться — до пневмонії приєднується ще й диспепсія (шлункова недуга), бо режим годівлі постійно порушується...

«Доярки у нас неповороткі,— кажуть керівники ферми. — Не підвищують своєї кваліфікації». А як їм бути повороткими, якщо кожній з них доручено доглядати по 35 корів та ще й по 40 телят?»

Щоб не видатися голові колгоспу всезнайкою, Іван признався чесно:

«Моя оповідь, звичайно, неповна. Докладніше про причини, що привели до падежу телят, міг би розповісти Вам, Костянтине Макаровичу, директор радгоспу-технікуму Євич В. І. Але його, на жаль, уже немає в Тальянках. Як тільки виникла «теляча справа», директор поспішив відмовитися від своєї посади і тепер головує у сусідньому колгоспі».

Іван Жученко перечитав написане і закінчив так:

«Тепер, Костянтине Макаровичу, Ви знаєте все про мою науку в Тальянках. Отож і вирішуйте, брати мене після того, як я закінчу своє навчання, на посаду зоотехніка нашого колгоспу чи не брати?»

Жученко вклав листа у конверт, приклеїв марку і написав адресу: «Колгосп «Україна», Костянтину Макаровичу».

Ще подумав і додав: «А копію — в Укручгосптрест та в Черкаське обласне управління сільського господарства».

І. НАУМЕНКО.

Черкаська область.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

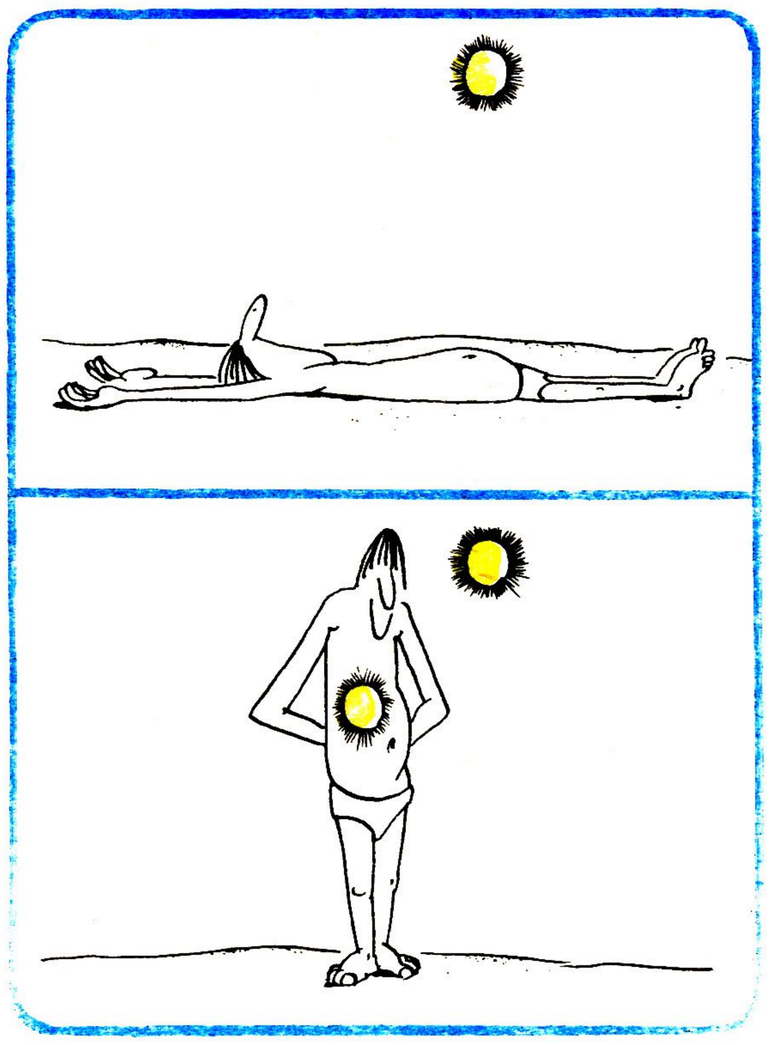

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Зарізати її тобі жаль. А борщ з куркою любиш!

Малюнки В. МИЛЕЙКА

— Знайомся, це мій чоловік.

— Він захотів двокімнатну.

Мал. М. МОГИЛЬНОГО

— Петре, де це ти так руку покалічив!

— Підкову на щастя прибивав до воріт.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А чому із сусідніх сіл на весілля нікого не запросили!
— Вирішили скромно, у вузькому колі відзначити цю подію.

Народні усмішки

КРАЩОГО НЕ БУВАЄ

Приїхав зять до тещі. Гостює день, другий, третій... Ото ранком вийде на ганок, потім заходить до хати й каже:

— Погана погода, мабуть, ще й сьогодні залишусь у вас.

На шостий день теща встала раніше від зятя, вибігла на ганок. Потім увійшла та й каже:

— Сьогодні бог послав такий ранок хороший, що кращого не буває.

Повідомив В. ТВЕРЕЗОВСЬКИЙ.
м. Сєверськ
Донецької області.

ТРИ ПРИЧИНИ

— Давайте, куме, вип'ємо по чарці.
— Не можу.
— А то ж чому?
— Не можу з трьох причин. По-перше, горілка шкідлива для здоров'я. По-друге, я хворий, і лікар суворо заборонив мені пити. По-третє, я вже й так сьогодні добряче випив.

МАМА-УМІЛИЦЯ

— Галю,— звертається вчителька до першокласниці,— а що вміє робити твоя мама?

— Сварити тата.

Повідомив Я. КИЧУРА.
м. Рівне.

СВОЄЧАСНО

Піп правив у церкві службу. Посередині проповіді він підняв угору вказівний палець і вигукнув «О!» По службі підійшов до попа один чоловік і запитує:

— Батюшко, чому ви посередині молитви підняли палець угору і сказали «О»?

— То я, брате, згадав, де вчора забув свої галоші.

Повідомив М. ЗУБАРЧУК.
м. Фастів
Київської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Хочемо їдемо, хочемо — ні, ми на трасі головні!» — любили повторювати водії автобусного маршруту № 22, що в Дніпропетровську, коли пасажири запитували, чому вони не дотримуються графіка руху.

Дніпропетровський міськвиконком на прохання Перця перевірив роботу цього маршруту. Як повідомив редакції заступник голови міськвиконкому В. Д. Кунах, водії і справді досить часто порушували трудову дисципліну. За незадовільний контроль за рухом автотранспорту на лінії, низьку виховну роботу в колективі, невиконання планового випуску автобусів на маршрут начальника автоколони № 2 автопідприємства 03127 В. А. Гугієва з посади звільнено.

Для поліпшення транспортного обслуговування мешканців житлового масиву Одинківка відкрито додатковий маршрут № 22-А.

Леонід ЛЕНЧ

САУНА

ГУМОРЕСКА

У нашому місті сталася пригода, про яку місцеві кумасі чоловічого й жіночого роду шепочуться ось уже котрий тиждень.

Слід сказати, що в нашому місті давненько вже повідкривалися закритого типу фінські лазеньки-сауни, і володарями таких лазень вважаються деякі господарські установи на чолі зі своїми керівниками. Отож потрапити в таку відкриту закритого типу лазеньку-сауну не так то й просто!

Уявіть собі таку лазеньку-сауну. Апетитно пахне сухим паром. На лавочці, накритій простирадельцем, стоять дві пляшки коньяку й тарілка з закусоном, а поруч, на другій лавочці, сидять розімлілі дядечки, сяк-так прикривши свої телеса такими ж простирадельцями, і благоденствують. Їх — троє, я так і називатиму їх тут: перший, другий і третій.

Перший, розливши коньяк по чарках, проголошує тост. Говорить він приблизно так:

— Я пропоную цей тост за те, що нас усіх об'єднує як керівників, здавалось би, цілком різних галузей нашого міського господарства! Уточню: я пропоную тост за нашу сауну, за це чудове творіння сучасної сангігієни, за цей благословенний пар, що виганяє з наших організмів повсякденні клопоти й турботи. За сауну!

Дружні оплески й осушування чарок.

І тут відчиняються двері й на порозі лазеньки з'являється банщик. Він каже:

— Один товариш проситься до вашої компанії.

Перший голий дядечко питає:

— А який він із себе?

— Такий... статечний!

Другий дядечко радісно сповіщає:

— Це Петрович. Він мені телефонував, що запізнюється. Давай його сюди!

Банщик зникає. Двері знову відчиняються, і вся гола трійця дружно вигукує:

— Петровичу... Штрафну!

І раптом вони замовкають, ніби вдавилися своїм гучним привітом. Прибулий виявився зовсім не Петровичем. Він люб'язно здоровкається з кожним і питає:

— Ну, як парок?

Йому хрипко і невлад відповідають:

— Парок хороший!

А перший дядечко навіть запрошує прибулого приєднатися до них і попаритися разом. Тим часом третій дядечко вхопив з лавочки пляшки і ховає їх у себе за спиною. Зодягнутий мужчина (ви вже, напевно, здогадалися хто він; скажу лише, що він працює у нашому місті недавно) з тією ж люб'язною посмішкою каже:

— Я люблю попаритися після роботи, а не в розпал робочого дня.

Перший дядечко, кашлянувши, каже:

— А в нас тут відбувається... ну, ніби ділова нарада.

— Цікаво! З якого питання?

— З приводу резервів.

І в цей момент, як на гріх, з-під лавочки викочується порожня коньячна пляшка.

— Ну, от що,— каже прибулий уже не так люб'язно,— раджу усім вам разом і кожному зокрема подати куди слід заяви про те, що ви покидаєте свої пости за власним бажанням. Так буде краще для діла, та й для вас.

Він повертається і виходить, а вже у дверях, обернувшись, каже з люб'язною посмішкою:

— З легким паром!

В сауні відбувається те, чим Микола Васильович Гоголь закінчив свою комедію «Ревізор»,— німа сцена. З додачею одного слова: «Гола німа сцена».

Переклад з російської.

Нещодавно в Будинку архітектора м. Києва відбулася виставка малюнків карикатуристів-аматорів під девізом «Архігум-83». Подаємо кілька малюнків з цієї виставки.

Мал. С. БОБОРИКІНА

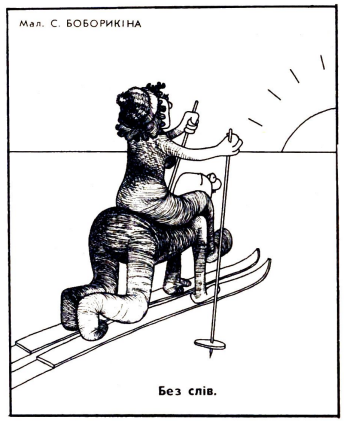

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. А. КАЗАНСЬКОГО

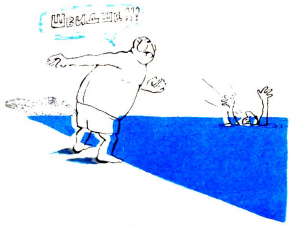

Мал. Т. ЮНАКА

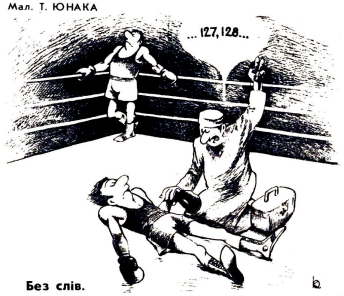

Без слів.

Без слів.

Мал. В. КУДІНА

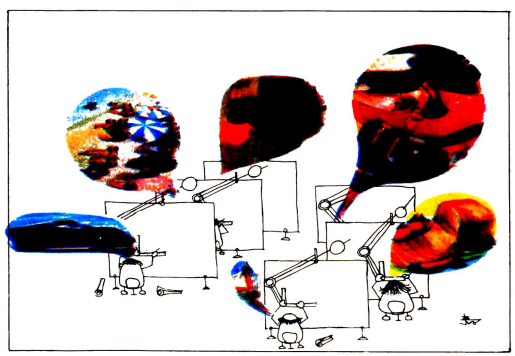

Що в кого на думці!

І сміх, і гріх

ПАРЛАМЕНТСЬКЕ КРАСНОМОВСТВО

Для членів британського парламенту, які під час дискусій не дуже-то вибирають слова, видано «Словник парламентських висловів». Щоб у своїх промовах члени парламенту дотримувалися елементарних норм пристойності.

Так, при допомозі того «Словника» відносно необразливе слово «брехун», яке досить часто можна почути в стінах парламенту, може бути замінене 125-ма більш витонченими. А, наприклад, вираз «перекручувач фактів» рекомендується замінити на «персона, яка невірно використовує смисл слів».

СИСТЕМА СПИХАННЯ

Врахувавши всі плюси й мінуси сучасних методів боротьби з порушниками норм суспільного життя, деякі американські судді взялися практикувати дещо нове у цій справі. Ось, наприклад, такий випадок для ілюстрації. Жінка «легкої поведінки» стала перед судом, і їй належить відважити три роки ув'язнення. Але суддя, патріот свого штату, розмірковує так: тримай її три роки у в'язниці, де й без неї не протовпишся, годуй, одягай, стережи — явні витрати для штату! А вийде на волю, візьметься знову за старе,— знову морока з нею. То чи не ліпше просто позбутися її? І ось суддя у місті Майямі (штат Флоріда) пропонує жінці: або у в'язницю, або котися під три чорти якомога далі, наприклад, у штат Каліфорнію. Жінка, звичайно, обирає другий варіант.

А каліфорнійські судді — теж патріоти свого штату...

Отак і проходить між двома штатами обмін «кадрами».

ДЕЩО про літературу довідкову

Із тих пір, як було винайдено письмо, які тільки довідники та посібники не з'являлися (і не з'являються) на світі білому! Але особливо щедрий на них так званий «вільний світ». Тут усілякі друковані посібники плодяться на будь-які смаки, уподобання та потреби: і як на високому професіональному рівні обчистити, скажімо, банк (для початкуючих, так би мовити, грабіжників, з описом техніки злому, інструментів тощо); і як бідному вдавати із себе товстосума; і як ловеласу-початківцю та замилювати законній половині очі (і психологам же треба заробити!); і як в умовах нестримної інфляції та дорожнечі, економлячи гроші, обходитися без покупок у продуктових магазинах (от тільки, як обійтися зовсім без їжі, той довідник поради не дає); і які телепередачі корисно дивитися вашим улюбленим кішечкам та собачкам, а від яких собачки будуть нявкати, а кішечки, навпаки,— гавкати; і як обвести круг пальця податкове відомство, і т. д., і т. п.

А чи не найбільшим попитом користуються довідники-порадники на кшталт: «Як нажити грошей, швидко розбагатіти». І ви знаєте, подібний довідник таки допомагає. Щоправда, тільки декому. А точніше — авторам та видавцям. Бо ж за «так» його не придбаєш...

Одне слово, багато для кого є довідники у «вільному світі».

А оце нарешті згадали й про симулянтів. А чого ж! — симулянти, звісна річ, теж люди, їм теж кваліфікована порада не завадить.

Справді-бо: йде, скажімо, наївний симулянт до лікаря з наміром перехитрити досвідченого ескулапа, а що симулювати, а як симулювати — ні бе, ні ме, ні кукуріку. І, внаслідок своєї професійної непідготовленості, починає щось банальне бурмотіти, на зразок: «Отут болить... О-о-о! А отутечки коле... О-о-о!.. А осьдечки шпичкою... о-о-о! — шпигає...» Ну, лікар, ясна річ, і шпигоне такого примітива. І вилітає невдаха симулянт од нього не солоно сьорбнувши. Бо ж не знає симптомів хвороб, а підказати йому і нікому.

Та ось у ФРН на допомогу симулянтам видали вкрай потрібний їм довідник-посібник. Назва його начебто якась туманно-невиразна: «Шляхи до пізнання і благополуччя». Але уже підзаголовок багато чого прояснює: «Краще байдикувати, вважаючись хворим, аніж надриватися, працюючи».

Отож відкриває симулянт-початківець довідник та починає просвіщатися на предмет, як лікарів за носа водити. І просто-таки не знає, за яку хворобу хапатися! — цілий збірник порад, як, будучи здоровим, вдавати хворого. І всі поради — висококваліфіковані, все розписано зі знанням справи...

І пішов довідник нарозхват!

І дійшло до того, що власті змушені були вдарити на сполох. Врешті, гамбурзький суд постановив: вилучити з продажу це видання!

Але довго симулянти не журилися, бо ділки перевидали цей посібник за межами ФРН і знову пустили його на західнонімецький ринок...

Одне слово, торгівля усілякими довідниками іде повним ходом.

А ще й краще ішла б, якби хто вмудрився іще один довідник видати. Такий же помічний, як отой, для симулянтів. Покупців — ой, скільки було б!

Уявляється така сценка.

— Ей, друже,— шепче продавець того незаконного посібника симулянтів,— є цікава книжка. Довідник. Прочитаєш — будеш знати, як відкрутитися від роботи.

А «друг» тільки гірко кривиться.

— Дякую,— одказує,— мені од роботи нічого відкручуватися: я вже скільки часу якраз без роботи кручуся. І не знаю, як із цього становища викрутитися. Може, у вас є інший посібник, наприклад: «Як безробітному знайти роботу?»

Отут уже продавець, у свою чергу, кривиться — немає такого посібника, довідника чи порадника, щоб, купивши та проштудіювавши його, можна було бути впевненим, що на роботу влаштуєшся.

А от безробітні є. І то значно більше, ніж симулянтів. У тій же таки ФРН — ціла армія.

Довідника ж немає. Як, між іншим, і роботи.

В. ЧЕМЕРИС.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

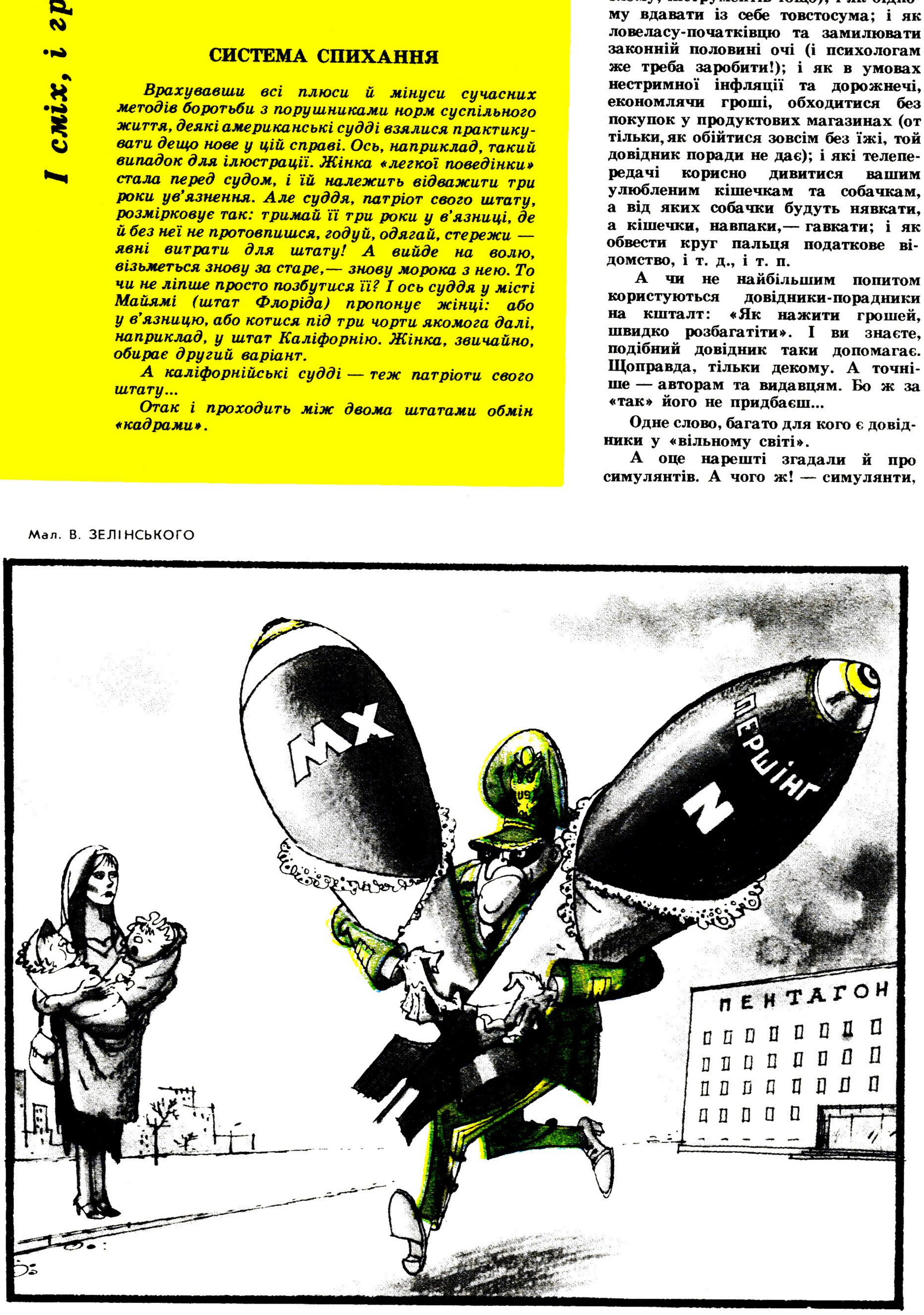

У кожного свої діти.

ГУМОРЕСКА

«Нема нічого гіршого, як несподівані телефонні дзвінки»,— це найперше, що подумав Сотник, поклавши трубку, але все ще не відриваючи від неї погляду. Сидів за столом, перегортав папери, сушив голову над тим, якими резолюціями їх порозписувати, а тут — др-р-р! Аж підскочив.

А дзвінки, як і людські голоси, також різні. Бувають лагідні, тихі, навіть боязливі. Це тоді, коли хтось дзвонить, щоб ввічливо про щось запитати чи чогось попрохати. А є настирливі, аж галасливі. Це коли дзвонять звідти, з вищої інстанції. Саме ось такий, різкий, і сьогодні задзеленчав.

— Слухаю,— запобігливо відповів Сотник і навіть виструнчився, хоч і сидів.

— Що там у вас? — загуло в трубці.

— Та нічого,— промимрив Сотник, бо найбільше не любив і найбільше боявся ось таких загальних запитань. Хто знає, що приховано за тим загальником? Може, хто скаргу написав, а ти не знаєш, про що? А може, хто і свій щось зайве наляпав. А як на те відповісти, коли не знаєш, чого від тебе хочуть?

Отож, кинувши у трубку, як сніп у барабан молотарки, оте загальне «та нічого», Сотник завмер у чеканні нових запитань чи розпоряджень.

— Як ви дивитесь на Голобородого? — загриміло на тому кінці, перемішуючись із шарудінням і тріскотінням, що найбільш допікає у години найінтенсивнішого телефонного спілкування.

Нове запитання було чи не найпідступнішим. Бо, коли б мовилось про виконання плану чи про стан культурно-масової роботи в колективі, Сотник, навіть не запнувшись, дав би вичерпну відповідь. Такі відомості у нього завжди на столі, під рукою. А тут ніби холодна злива за комір: «Як ви дивитесь на Голобородого?»

— Та-а-а... — тільки й вимовив він на дзвінок з міністерства, напружуючи мозок у пошуках найоптимальнішої відповіді, яка б задовольнила тих, зверху, і не наробила шкоди йому, Сотникові.

— Добре, подумайте, зважте, порадьтесь, якщо у цьому є потреба, а завтра скажете! — тоном наказу прогуло в трубці і раптово обірвалося.

І ось тепер Сотник, рішуче відсунувши від себе усі папери, зайнявся детальним аналізом несподіваного запитання.

«Навіщо їм Голобородий? — замислився Сотник, гарячково прикидаючи усі можливі варіанти несподіваних кадрових змін і перестановок. — Єдиний і найбільш можливий варіант — висування. А там, звідки дзвонили, якраз вакантне місце начальника управління. Здорово берете, дорогі товаришочки, круто. Чого це раптом Голобородого? А якщо ми дамо негативну характеристику? Як ви його тоді візьмете?»

Проти Голобородого він, Сотник, нічого не має. Працює завідуючим відділом, з роботою справляється, не вискочка. Але це доки тут. А там, на вищій посаді, чи справиться? Не з роботою, а з самим собою? Він, Сотник, тієї думки, що передчасне висування тільки псує людину. Допоможи їй піднятися на один щабель, а вона вже зирить на вищий. А там, дивись, голова запаморочиться, і людина втрачає орієнтацію, летить донизу.

Власне, Сотник, не заперечував би, коли б висували і молодого, тільки не від них. А то чому саме Голобородого? Це ж сьогодні ти над ним старший, а завтра, може статися, сам перед ним шапку знімай.

«А взяти можуть,— непокоївся Сотник,— молодий спеціаліст, знавець своєї справи, має досвід. А я ж на нього часом і покрикував,— не завжди відпустки давав, коли він просив. Часом і сісти у кабінеті не запрошував. А як же тепер? Ось він мене через тиждень викличе та й не запросить сісти. Хоч крізь землю провалися. От становище! Можна б іще дещо виправити, але так мало часу. А треба б якось усе загладити, бо ж погане не забувається. Ні, тут уже сидіти, склавши руки, зовсім негоже. Хоч щось та мушу зробити».

Сотник підвівся з крісла, походив по кабінету, розім'яв ноги, трохи заспокоївся і подався у відділ. Вперше за час роботи там Голобородого.

— Здрастуйте! — Сотник простягнув руку Голобородому і привітно посміхнувся. — Працюєте? Спасибі, на таких, як ви, усе й тримається!

— Працюю,— мовив Голобородий і підвівся з місця.

— Сидіть, сидіть! — замахав на нього Сотник, але співбесідник не посмів знову сісти. — Не надокучило вам на цьому місці?

— Та ні,— лаконічно відповів Голобородий. — Саме все так гарно складається, тільки працюй.

— Ходімо до мене на хвилинку,— Сотник обережно взяв Голобородого під руку,— хочу з вами по щирості думками обмінятися.

Співробітники у відділі і ті, що стрічалися у коридорі, з подивом кидали погляди на Сотника й Голобородого, котрі прямували до кабінету мало не обійнявшись.

— Сідайте, будь ласка! — Сотник підсунув стілець Голобородому, а на іншому сам присів поруч. — Ви на мене не сердитесь?

— А за віщо? — не зрозумів Голобородий, пориваючись встати.

— Сидіть! — притримав його Сотник. — Я в тому розумінні, що й ми, керівники, не завжди все зважуємо. Часом голос підвищуємо, часом не зробимо людині того, що вона просила. Наприклад, я вас дуже поважаю, навіть горджуся тим, що працюю разом з вами, а іноді, як кажуть, зірвуся, зайвого наговорю. То ви вже, будь ласка, не зважайте!

— Та я нічого,— зашарівся Голобородий. — Я, з вашого дозволу, піду.

— Ну, що ви, навіть поговорити зі мною не хочете? — упадав Сотник. — До речі, ви сьогодні увечері вільні?

— До сестри йду, її донька іменинниця.

— Шкода, шкода, а то б у мене вдома посиділи. Я все хотів з вами якось ближче зійтися, потоваришувати, та все не виходило. Темп життя нині, самі знаєте, який, не вженешся за ним, хоч галопом лети.

— Ви мені щось хотіли сказати? — не знав, як себе вести Голобородий.

— А що я вам міг сказати? — підвівся й урочисто мовив Сотник. — Працівник ви першокласний, людина чудова, скромна. Вам рости та й рости. І якщо така можливість для росту незабаром з'явиться, то щоб знали: тут і мої старання були. Тому єдине можу побажати: нехай вам щастить!

До самого вечора не знаходив місця Сотник і вночі майже не спав. З голови не виходив Голобородий.

«Вискочка,— все думав про нього. — Ще тільки натякнув про висування, а він уже носа задер. На місці не всидить. У кабінеті було — хоч до стільця прив'язуй, так і рвався, щоб піти. Я б тебе скрутив, та щось прогавив. Видно, характеристику гарну підмахнув, не читаючи. Добре, як учорашня розмова на користь пішла, розчулила його. А як образу на мене затаїв?»

Вранці у кабінеті знову різкий дзвінок.

— Сотник слухає.

— То як ви дивитесь на Голобородого?

— Та-а-а,— знову, як і вчора, почав Сотник.

— Дайте йому на чотири дні відрядження,— прогриміло в трубці,— ми його включили до складу делегації по вивченню досвіду!

— Слухаю! — бадьоро і радісно вигукнув Сотник і, поклавши трубку, почав ногами вибивати чечітку під столом. Він би й заспівав, та вчасно отямився, що сидить у кабінеті. — Покличте до мене Голобородого,— гукнув секретарці, яка стала у дверях на його виклик.

За хвилини три зайшов Голобородий. Він ввічливо привітався і попрямував до стільця, на якому сидів учора.

— У нас розмова коротка,— помахом руки зупинив його Сотник,— розсиджуватись нема коли. Кажуть, що ви хочете прогулятися, то виписуйте відрядження та й поїдете переймати досвід. Дзвонили, особисто Голобородим цікавились. Видно, знають, що вас ще вчити та й вчити, коли посилають. Ідіть! І раджу вам не забувати мудрого прислів'я, отого, у якому говориться: «Не кажи гоп, доки не перескочив». Ха-ха!

Голобородий, нічого не сказавши, нічого не спитавши, знизав плечима і вийшов.

— Ось так вашому братові й треба різати, прямо у вічі,— задоволено потер руки Сотник і заходився писати резолюції на службових паперах.

Через чотири дні, що пройшли спокійно, гарно, майже святково, знову затріщав телефон. Той самий, що кожного разу дзвонить несподівано й різко.

— Сотник слухає.

— Голобородого ми у вас забираємо. Як тільки повернеться з відрядження, напишіть наказ. Йому нема чого закисати на одному місці! Це дуже перспективний працівник. Ясно?

— Ясно,— ледь прохрипів Сотник і тремтячою рукою поклав трубку. Його ноги під столом самі засіпалися, але вже не для чечітки.

«Усе можу собі простити — і роздратування, і грубість, і плоску іронію,— повісив голову Сотник,— але навіщо було Голобородого шпиняти ще й отим осоружним прислів'ям: «Не кажи гоп...»?

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Ішов. Упав. Відвезли до лікарні. Наклали гіпс. І випустили.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

СКІЛЬКИ МОЖНА...

Увечері Дмитрик повернувся з подвір'я. Весь у пилюці, у правому черевикові зовсім відстала підошва.

— Дмитрику,— сердиться мама,— я ж тобі кожний день нагадую: не бігай так, бережи взуття!

— Еге ж,— погоджується хлопчик,— ти щодня про це кажеш. Давай, мамо, поговоримо про щось інше!..

Павло ЛАВРИК.

ПОКИ ЩО ДОПОМОЖЕ...

Якось звертаюсь я до свого чотирилітнього онучка:

— Сашко, позбирай, будь ласка, папірці на підлозі, бо я ж старенька, мені важко нагинатися.

— Добре, бабусю,— відповідає внучок,— сьогодні я тобі допоможу, але коли ти станеш молодою, я тобі допомагати не буду!

Ганна РІЗНИК.

СЛІПИЙ ДОЩ

Якось серед літнього дня, коли яскраво світило сонце, зашумів краплистий дощ.

— Мамо, бачиш, сонечко плаче,— каже мала Маринка.

— Чому ти так думаєш? — питає мама.

— Бо дощик іде не з хмарки, а з сонечка.

— Це сліпий дощ,— пояснює мама.

— Чому він сліпий? — допитується Маринка.

— Так кажуть, коли й сонце світить, і дощ іде.

Маринка задумалась, а тоді й говорить:

— Дощ сліпий, бо йде і не бачить, що світить сонце.

Борис КРАВЧЕНКО.

НАШИМ РАЗОМ

Влетівши до тролейбуса, Петрик, як завжди, зайняв місце біля вікна і обличчям прилип до скла. Наче вулиці, якими їхав до школи, бачив уперше. Так було менше шансів зустрітися очима з докірливим поглядом якої-небудь бабусі. Тоді, хочеш — не хочеш, а довелося б поступитися місцем.

Поклавши портфель, Петрик вибіг до коридору і мало не налетів на вчителя географії.

— Драстуйте, Семене Яковичу! — привітався він.

— А ми вже з тобою бачилися сьогодні,— сказав учитель.

— Хіба? — здивувався Петрик.

— У тролейбусі,— посміхнувся Семен Якович. — Я стояв біля тебе, а ти сидів і робив вигляд, що нікого навколо себе не помічаєш.

Петрик почервонів.

— Я... я просто... У мене зір поганий,— нарешті знайшовся він.

— Ах, ось воно що,— співчутливо мовив учитель. — Тоді все зрозуміло.

Наприкінці уроку Семен Якович оголосив, що в неділю, тобто завтра, відбудеться похід до лісу.

— Будемо вчитися ходити по азимуту! — попередив він.

— Ура-а-а! — першим схопився на ноги Петрик і заплескав у долоні.

— А Петрику Савченку цього разу доведеться посидіти дома,— сказав учитель. — Піде з нами іншим разом. У нього несподівано так зіпсувався зір, що він за півметра нічого не бачить. Отже, треба йому спершу піти до лікаря, щоб окуляри прописав.

Д. ХАРЧЕНКО.

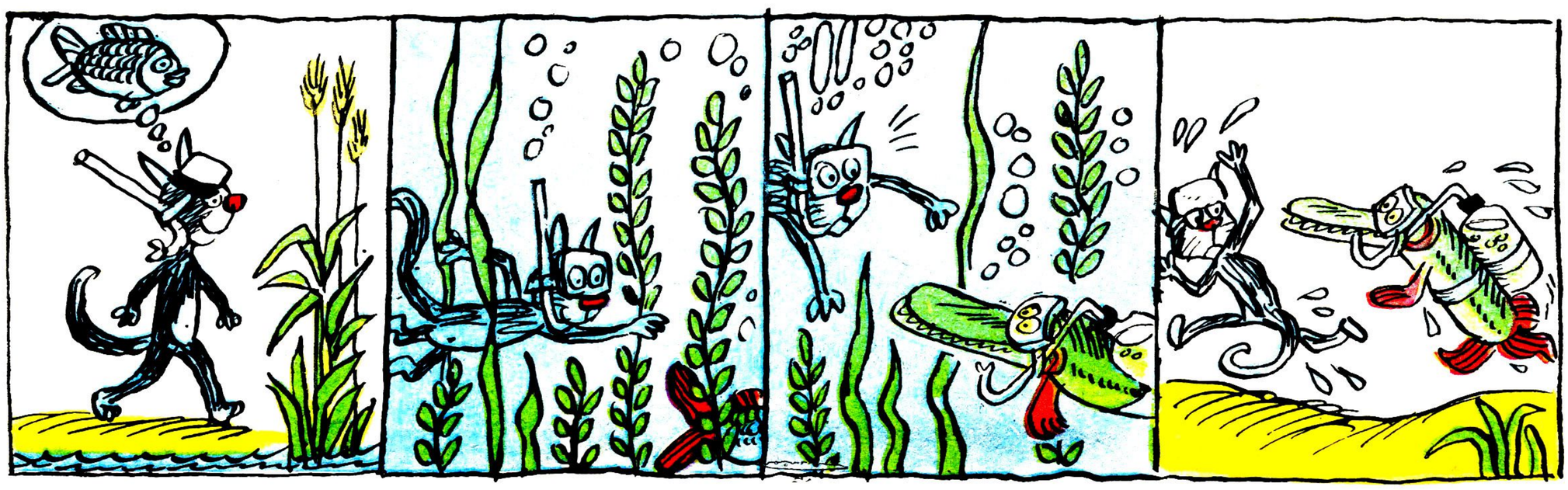

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Сюрчок

ГУМОРЕСКА

Колектив «Сюрчка» включився в боротьбу за раціональне використання робочого часу. І от сьогодні на зборах мали підводити перші підсумки. Плакати, що красувалися на видному місці, проголошували:

«БЕРЕЖІТЬ ДОРОГОЦІННИЙ ЧАС!»
«ЖОДНОЇ ВТРАЧЕНОЇ ХВИЛИНИ!»

Член профкому Мотуз оголосив порядок зборів і надав слово представникові з району, котрий протягом двох днів інспектував роботу «Сюрчка».

Районний представник обвів поглядом зал і, занурившись у папери, почав:

— Товариші! Мені б не хотілося починати свій виступ з критики. Хоча, на жаль, у вашому колективі чимало отих, що гальмують роботу вашого славного колективу. Отож, спочатку хочеться сказати слова похвали на адресу тих, хто, на мою думку, вартий цих слів.

Що ж, все-таки, за ці два дні я виявив у вашому колективі? Насамперед, відчувається, що в колективі панує творча атмосфера. Наприклад, узяти в'язальницю Меленчук. Я, товариші, довго спостерігав за її роботою. Вправності та майстерності її може позаздрити найдосвідченіша в'язальниця. Зв'язані руками Меленчук шкарпетки заслуговують найвищої оцінки. Я впевнений, що Меленчук не допускає браку в роботі і що хтось, можливо, навіть переймає її багатий досвід. І проте варто закинути вашому керівництву докір. Чому досі шкарпетки виготовляються руками? Невже така солідна установа, як «Сюрчок», не може впровадити автоматизацію, щоб полегшити працю робітників?..

Пожвавлення в залі примусило інспектора трохи підвищити голос.

— Ну, а роботою Коломійця Івана Григоровича я просто замилувався. Лозини в його руках так і посвистують. І корзину, яку він сплів за якусь годину, я б сам не відмовився купити. Це справді чудотворець! І тут знову ж таки зроблю наголос на тому, що постачальникам бракує оперативності, ініціативи. Наприклад, той же Коломієць сплів усього-на-всього п'ять корзин. А якщо б у нього було вдосталь лози, він, мабуть, і перекрив би норму!

Публіка ще гучніше загула. А дехто навіть схвально засюрчав у свисток.

Виступаючий натхненно вів далі:

— Товариші! До душі припали і витвори вишивальниці Покотило. Роботи її яскраві, вдумливі, по-справжньому талановиті. Наприклад, коли дивишся на «Корзину з персиками», рука мимоволі тягнеться за соковитим, спілим плодом...

У залі знову схвально засюрчали у свистки.

— Проте, товариші, дозвольте перейти до критики,— посуворішав інспектор. — Я тут підійшов до двох молодих людей із зачісками «хіппі». І що ж бачу? Оці «працівнички» забавляються якимись свистульками. Питаю:

— Що це у вас таке в руках?

— Свистки! Хіба не бачите? — відповідає рудий.

— Часто ви оцими іграшками бавитесь у робочий час? — цікавлюся.

— Та вже частіше не буває,— відповідає його товариш.

— Ви лишень вслухайтесь в їхню балаканину! В той час, коли їхні товариші і колеги працюють в поті лиця — шиють, в'яжуть, плетуть, вишивають, ці дармоїди займаються сторонніми справами: бавляться свистками. Чи не ганьба?..

Тут у залі загуло, засвистіло. Головуючий, щоб вгамувати публіку, мало не розбив графина, калатаючи по ньому якимось металевим предметом. Підвівшись, він вийшов на середину сцени, звернувся до залу:

— Товариші, прошу вибачити нашого шановного... з району. Він, певно, не в курсі... що наше підприємство виготовляє саме оці... свистки.

Володимир ТРІЩУК.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

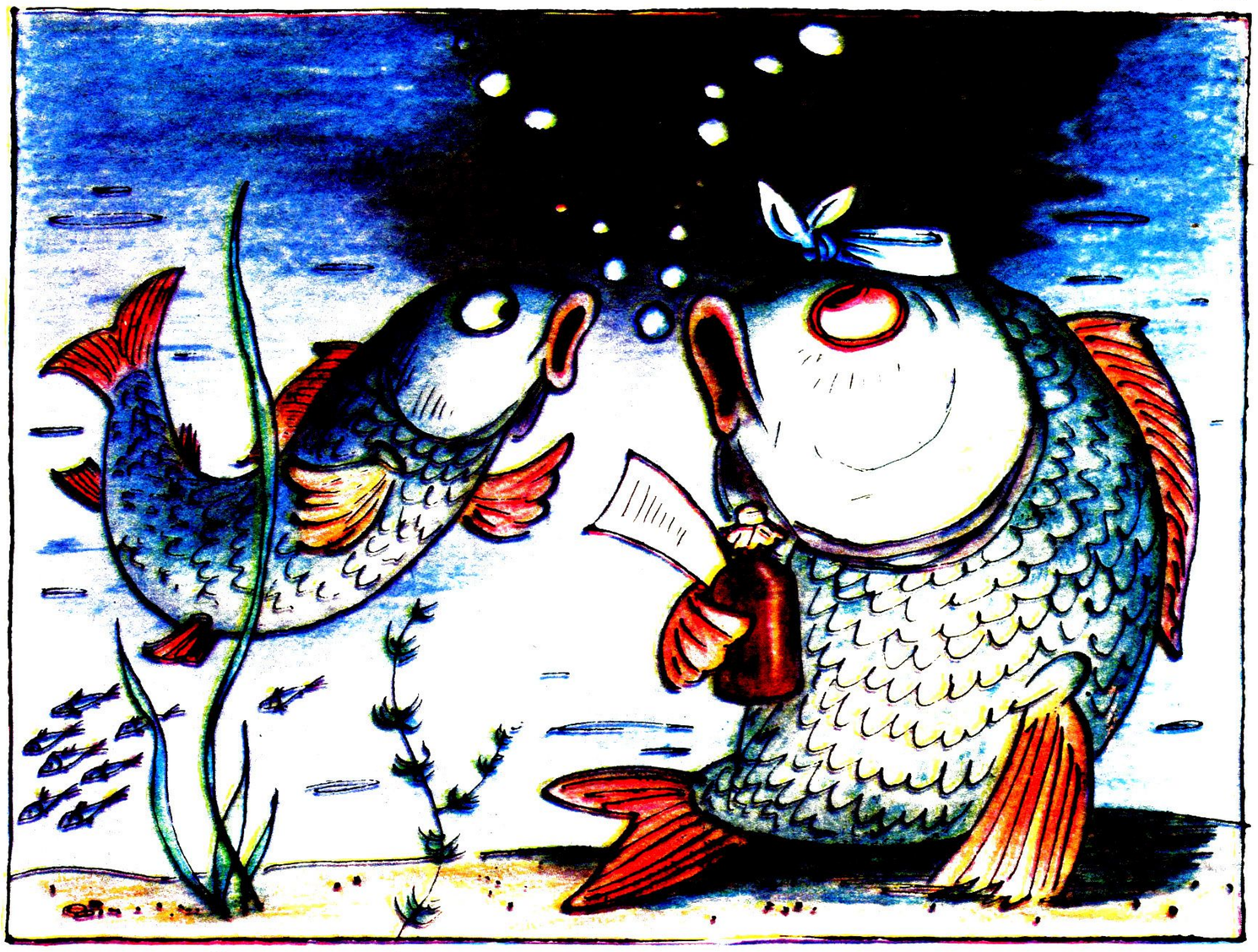

— Страшенно болить голова. Мабуть, на заводі знову очисні споруди вийшли з ладу.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ЗА «ЗАМАРИНОВАНУ» ШУБУ.

Захотілося жительці села Анастасівки Криворізького району (Дніпропетровщина) Л. Я. Смирновій обновити шубу. А оскільки фабрика хімчистки та фарбування з поетичною назвою «Світанок» широко рекламувала свої послуги, то Л. Я. Смирнова й довірила їй почистити й відполірувати згадану шубу.

І, як невдовзі переконалася, даремно довірила. Минали місяці, а про шубу — ні слуху, ні духу. І що найдивніше — її доля у «Світанку» взагалі укрилася густим мороком невідомості. Довелося Л. Я. Смирновій звернутися по допомогу до Перця.

Маючи значний досвід пошукової служби, Перець, хоч і з трудом, усе-таки знайшов шубу. А знайшовши, попросив керівництво Дніпропетровського облпобутуправління прокоментувати цей випадок. Тим паче, що він виявився аж ніяк не єдиним.

Заступник начальника управління Н. Т. Дунаєв повідомив, що подібні факти мали місце через відсутність контролю з боку керівників фабрики «Світанок» за роботою підпорядкованих їм служб. За це начальника фабрики А. В. Платонова з посади звільнено.

Що ж до шуби, то її — почищену та відполіровану — Л. Я. Смирнова з вдячністю одержала. З вдячністю до Перця.

ЗА ПОШТОВІ «КАПРИЗИ».

— Знову пусто! — констатували щоранку (а також удень і ввечері) жителі села Бихова Любешівського району на Волині, зазирнувши у свої поштові скриньки.

І отак констатували вони не тиждень, не два і навіть не місяць. А все тому, що начальникові сільського відділення зв'язку М. П. Шостаку дуже не хотілося займатися своїми безпосередніми службовими справами. От і чекали односельці хтозна-скільки часу належних їм газет, журналів, листів і переказів.

Будь-якому терпінню, як відомо, приходить край. Набридло і жителям Бихова марно зазирати до поштових скриньок. Написали вони про службові капризи Шостака Перцеві.

На прохання редакції скаргу перевірив Любешівський райвиконком. Заступник голови виконкому П. А. Клубук сповістив, що за серйозні недоліки в роботі М. П. Шостака з посади начальника відділення зв'язку звільнено.

ЗА ГРУБІСТЬ.

У принципі важко уявити собі жінку в ролі самодура. Та й зустрічаються у цій ролі представниці прекрасної статі надзвичайно рідко. Тому й здивувався Перець, одержавши лист із Полтавщини про те, що старший майстер Росошенського лісництва Т. Л. Стешкова по-хамському ставиться до підлеглих, ображає їх, усіляко принижує. А здивувавшись, звернувся до керівництва обласного управління лісового господарства і лісозаготівель з проханням перевірити сигнал працівників лісництва.

Начальник управління А. І. Волков повідомив про наслідки перевірки: факти підтвердилися, у зв'язку з чим наказом по Полтавському лісгоспзагу Стешкову з посади знято.

Відсталий

БАЙКА

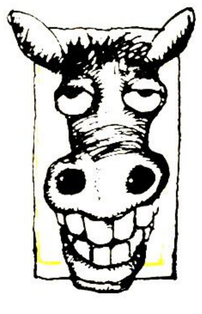

Казав у лузі Кінь якось Ослу,
Що він усім і скрізь потрібен здавна:
Приносить людям користь чималу,
І що минуле в нього вельми славне.
— Ми людям помагали, як могли,
Здоров'я не жаліючи і сили;
Скакали в битву,
плуг та віз тягли,
Хоч нас, бувало, й нагаями били.
Щасливі ми й тому,
що не без нас
Міста квітучі й села виростали...

Осел ревнув
і відповів ураз:
— Ех, Коню, ну, який же ти відсталий!
Ме-ха-ні-зація!..
Та хто ж цього не зна,
Що скоро вже про коней всі забудуть —
Їх техніка повсюдно докона.
А от Осли
завжди були
і будуть!

Іван НЕМИРОВИЧ.

Мал. А. БОРДУНІСА

НАДТО БАЛАКУЧА

Слова брязчали, як металолом.
Я не хотіла їх. Я їх не чула...
По-іншому звучали вже слова,
І значення нового набували...
Я надто балакучою була.
Здається, що мене й не зупиняли.

Леся КЛИМЕНКО,
збірка «КВІТИ У КВІТНІ»

Як розійшлась, пустила м'язи в рух.
Аж стрепенулася — і затремтіла.
Слова брязчали, мов металобрухт,
Немов порожню бочку покотила.

Струмився градом піт з мого чола,
А я ще дужче рвалась у балачку,
Мов залізяччя по землі тягла,
Або незмазану котила тачку.

Що я робила, чи була сліпа?
Чого лише не встигла набрязчати!
Слова були, мов борона тупа,
Або іржава зламана лопата.

Ні в щасті не розрадять, ні в біді,
Мов прокричала їх кудись у діжку.
Перепочила я лише тоді,
Як до кінця всю дописала книжку.

Але ви не турбуйтеся проте,
Нехай слова не вводять у зажуру.
Якщо в металобрухт їх не здасте,
Охоче візьмуть у макулатуру.

РАЗОМ ІЗ КОРИТОМ

Падає осінній лист у яр,
Я складаю вірш про сині далі.

Не страшні глибокі води.
Допливу. Складу вірша.

День і демон. Лан і лань.
Яр і явір — сум і сумнів.
З-поза мороку волань
Зблисли звуки семиструнні.

Сад і сутінь, сон і слід —
Безперервна переміна.

Ярослав ЯРОШ, збірка
«СОЛОВ'ЇНА ДІБРОВА».

Б'ється моє серце в унісон,
Все сприймає, не мина нічого:
Сад і сором, самоскид і сон,
І дорогу власну, і бульдога.

Хоч уже і зупиниться слід,
Сушить і судомить сум і сумнів:
Папороть і пам'ять, пил і плід,
Стан і стогін, стриманість і струмінь.

Щоб моя розкрилася душа
І змогла ще більше охопити,
Я лоша упхну в свого віршá
З копитом, а також із коритом.

Віталій ГУНЬКО.

Літературні пародії

Страшне перо не в гусака...

«Товариші! Багато зроблено всіма нами в минулому навчальному році, але в новому навчальному році потрібно проаналізувати всі помилки і зробити ще більше».

(З доповіді).

«Школа свиней не відгодовує, в сім'ях вчителів теж свиней немає».

(З виступу).

Надіслав М. ЗАПІСОЧНИЙ.

«Встановлено, що в кладовщиці Куценької Т. із наявних в кладовій 9 шкур ВРХ (тобто великої рогатої худоби) — зіпсовано 6. Оскільки Куценька не повністю винна — пропонуємо зняти з неї три шкури і віднести на бригадира Слизька Семена».

(З акта ревізії в колгоспі).

«У колгоспі майже всі комбайни готові до жнив. Але деяким комбайнерам слід ще добре підкрутити гайки, ретельно відрегулювати свої вузли».

(З акта перевірки готовності техніки).

«Застерігаємо всіх громадян селища: не зв'язуйтесь з шабашниками, які копають ями на кладовищі. Вони дуже дорого гребуть: Наша контора побутових послуг за сносну ціну може викопати для вас яму доброякісно і достроково».

(З оголошення).

«Продаєця хата. На хаті новий дах садок криниця і дуже злий пес».

(З оголошення).

Надіслав Л. ДІОРДІЙЧУК.

Дружні поради!

У Мелітополі, як і скрізь, частенько проводяться різні місячники: культури обслуговування, безпеки руху та інші. Ти сам свого часу єхидненько цікавився, а що ж робити протягом решти одинадцяти місяців: грубіянити і не звертати на хамство уваги, злісно порушувати правила дорожнього руху? Але бог з ним, як би воно не називалося, аби користь була.

Та ось недавно у нас оголосили місячник по упорядкуванню міста відносно стану санітарної очистки. Звучить, еге ж? Це вам не захід з примітивною назвою місячник благоустрою або чистоти. Були підняті на ноги керівні сили санепідстанції міськкомунгоспу, інших міських організацій. Рейдові бригади обстежували вулиці і двори, території підприємств та організацій і дійшли висновку, що їхній санітарний стан, м'яко кажучи, залишає бажати кращого. А винне в цьому спецгосподарство міськкомунгоспу, яке й сміття несвоєчасно вивозить, і вулиці сяк-так прибирає.

Так от, я й думаю: чи варто було місячник з такою мудрою назвою вигадувати лише для того, щоб переконатися в очевидному?

В. ГНЕВКОВСЬКИЙ.

Запорізька область.

●

Пишемо тобі, і аж руки тремтять. Від страху. Боїмося помсти працівників міського водоканалу. Раз ми, було, поскаржилися на них, після того, як через несправність водопроводу протягом двох років нашу вулицю Квартальну заливало водою. І як же вони зреагували на нашу скаргу? Взяли і відключили нам воду. Ось вже рік сидимо ми зовсім без води.

Цікаво, Перче, що нас чекає цього разу?

**КАРПЕНКО, СОЛУДИНОВ,
ГУЗЄВ, ДОВГОПОЛИЙ та інші.**

*м. Конотоп
Сумської області.*

●

Скільки коштує лампочка? Авжеж, звичайнісінька електрична лампочка? Звичайно, скажеш ти,— копійки. А от і ні!

Для керівників краснопавлівського (Харківська область) будівельно-монтажного управління «Дніпроканалбуд», яке споруджує зрошувальну систему Дніпро — Донбас, лампочка обходиться не в одну сотню карбованців. Власне, не так сама лампочка, як її відсутність. Річ у тім, що на залізничному майданчику краснопавлівського БМУ, де розвантажуються вагони із усілякими будівельними матеріалами, немає ніякісінького освітлення. Отже, із настанням темряви вагони тут ніхто не розвантажує. А це призводить до їх понадпланових простоїв, за що будівельникам доводиться сплачувати Південній залізниці чималий штраф. Так, лише за один місяць управління заплатило залізничникам майже сімсот карбованців.

Уявляєш, Перче, скільки лампочок для освітлення залізничного майданчика можна придбати за ці гроші?

**В. ДУХНО, кореспондент
багатотиражної газети «Слава труду».**

м. Харків.

●

Довідалися ми, що у відповідь на нашу скаргу про погану роботу антен колективного користування головний інженер Ворошиловградського об'єднання «Побутрадіотехніка» т. Зайцев запевнив тебе, ніби тепер телевізори в наших квартирах працюють нормально.

Чим керувався т. Зайцев, надсилаючи тобі стопроцентну липу? Може, дещо перефразованою народною приказкою: «Обдури, обдури, ротику, а то я роздеру тебе...»? Або бажанням поводити тебе, Перче, за носа, як водять нас упродовж кількох років. Насправді ж телеантени до ладу не доведені, огляду їх т. Зайцев не робив, а відповідь тобі дав зі слів підлеглих йому ж таки бракоробів

**Мешканці будинку № 1
по вулиці Леніна
в м. Ворошиловграді.**

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

Членові редколегії «Перця»,
художнику-карикатуристу Сергію ГЕРАСИМЧУКУ
Спілка журналістів УРСР
вдруге присудила премію «Золоте перо».

Дружній шарж А. ВАСИЛЕНКА

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ **Про те, що у місті Смілі по провулку Ромейка електроопори і електропроводка аварійні і давно вже потребують заміни, а керівники міської електромережі замість ремонту щоразу дають лише обіцянки, йшлося у замітці, надрукованій у № 1 журналу.**

Як повідомив заступник голови виконкому Черкаської облради А. А. Черевань, електростовпи та електропроводку вже замінено, і електропостачання мешканців цього провулку тепер задовільне.

◆ **У тому ж номері журналу було вміщено листа жителів села Удачне (Красноармійський район) про те, що у них збудували водопровід, а води в ньому немає.**

Заступник начальника Донецького обласного управління сільського господарства Ф. Є. Коломийко повідомив редакції, що водопровід було збудовано з відхиленням від проекту. Нині усі відхилення усунено і водопровід працює безперебійно.

◆ **«Привчають до техніки» — так називалася замітка («Перець» № 3), в якій розповідалося, як адміністрація шахти «Новомиргородська» комбінату «Олександріявугілля» на подвір'я п'ятиповерхового робітничого гуртожитку, що у місті Новомиргороді (Кіровоградщина), стягла старі автомашини та інший металобрухт і тепер дітлахам ніде погуляти-погратись.**

Після виступу Перця згадане подвір'я повністю звільнено від автомашин та очищено від металобрухту. Тепер у дворі обладнано дитячий майданчик.

◆ **У листі, що надійшов до Перця з колгоспу «Перемога» (Київщина), писалося про те, що в колгоспі немає стадіону і молоді ніде займатися спортом.**

Голова виконкому Таращанської райради М. Л. Сидоренко повідомив редакції, що на центральній садибі колгоспу в селі Станишівка збудовано за типовим проектом стадіон, і спортивні команди колгоспу тепер з успіхом виступають на змаганнях.

◆ **Редакція одержала листа про те, що відділення зв'язку у селі Лутище (Сумщина) тулиться у старому, тісному приміщенні.**

Після втручання в цю справу Перця заступник голови Охтирського райвиконкому В. К. Садовой повідомив, що відділення зв'язку переведено в інше приміщення. Умови роботи зв'язківців поліпшено.

ПОКАРАНА ЩУКА

(Майже за Глібовим)

Над рибами в ставку знущалась Щука.
Її зловили й почали судить.
Лисиця, що тягла за неї руку,
Порадила: «У річці утопить!»
Два Цапи, Шкапа й два Осли,
Що того разу суддями були,
Дали на це свою високу згоду,
І Щуку кинули у воду.
Та що це?! Лиска затряслась від жаху:
Побачила, що топлять бідолаху
Біля заводу, що в річкові води
Свої отруйні випускав відходи!
Сумує Лиска: «Порятунку їй нема,
І винна в цьому я сама!
Вже Щука не надішле, як бувало,
Карасиків мені,— усе пропало!»
І що ж: як тільки вечір підійшов,
Лисиці Щука надіслала рибки знов.
І як зубатій, запитає хтось,
Від смерті врятуватися вдалось?
А дуже просто: встановили люди
Біля заводу очисні споруди,
І небезпеки вже для риб немає.

* * *

А що? У байці й не таке буває!

Борис МИРОНЕНКО.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

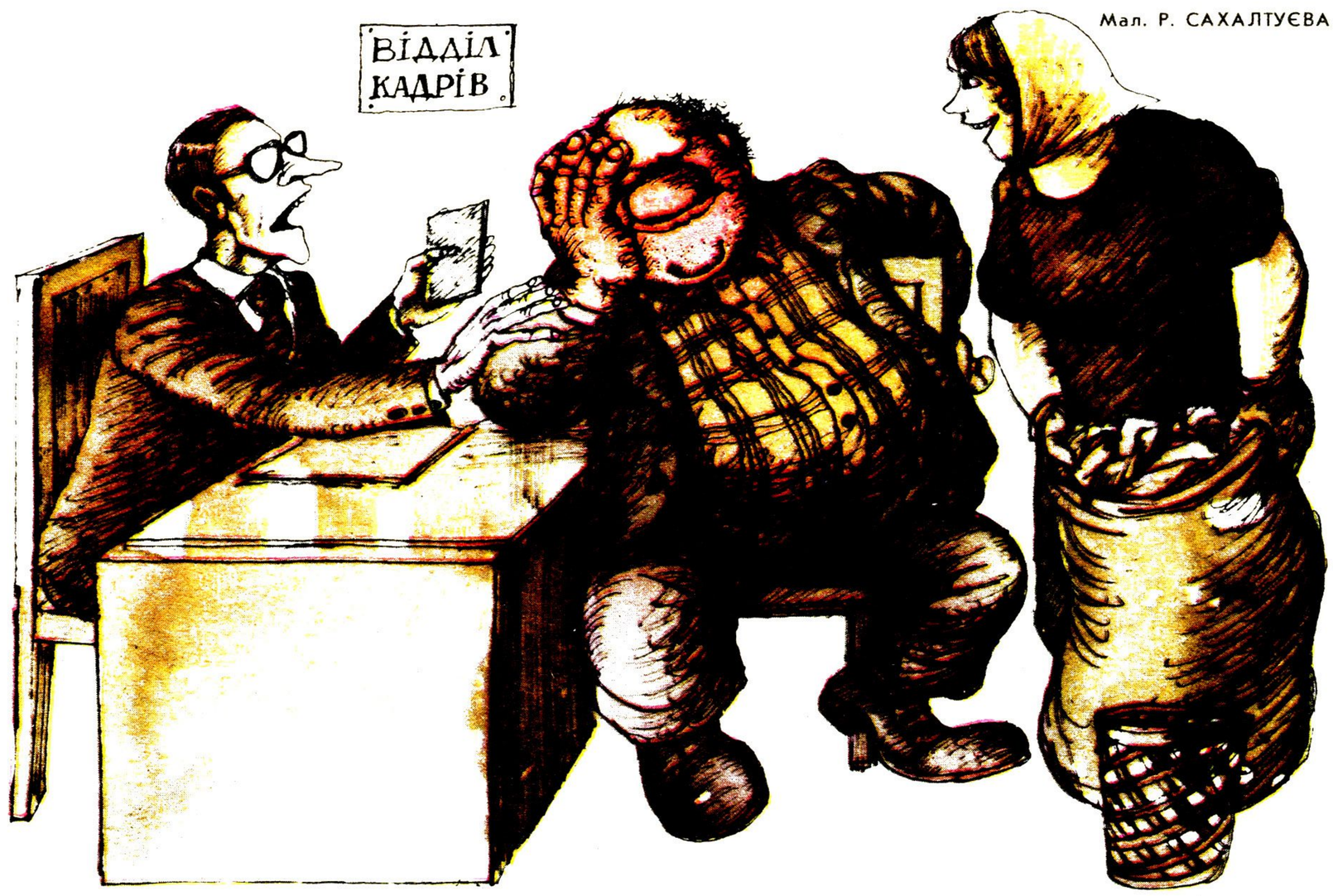

— Та не буди його! І так видно, що він влаштовується до нас сторожем.

Голевний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4**. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 12 (1150) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.05.83. Підписано до друку 02.06.83. БФ 09656. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.515.000. Зам. 02621.

© **Журнал «Перець», 1983 р.**

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Індекс 74393

За японським літочисленням 1983 рік вважається «роком Кабана».

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

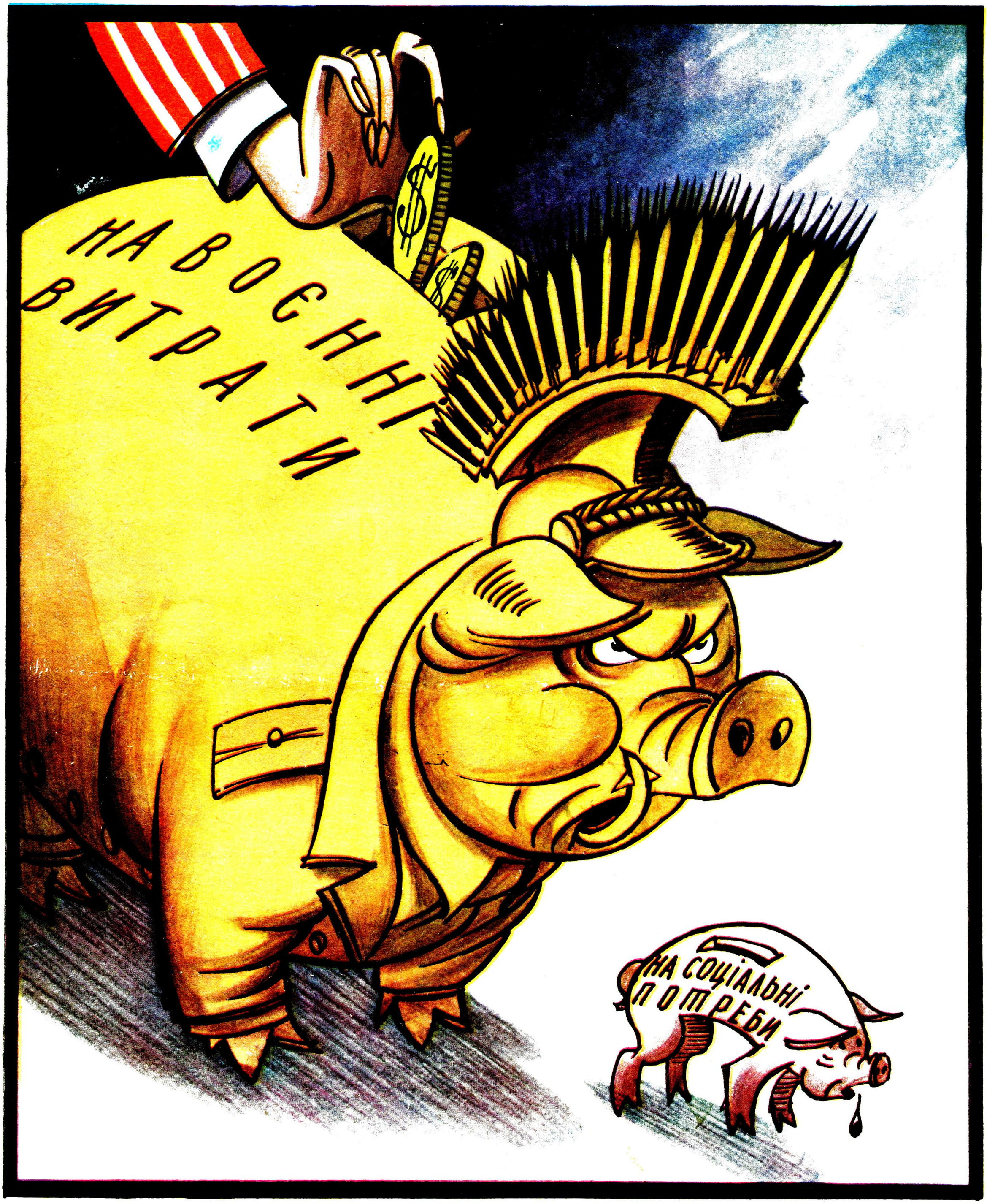

Як на їхню думку,— рік свині
Має прислужитися війні:
Для бенкету смерті, для війни —
Кабана вгодовують вони.